Její mysl je ta nejhrozivější zbraň

STŘÍBRNÁ ELITA

DANI FRANCIS

přeložila Nicole Rážová

STŘÍBRNÁ ELITA

Copyright © 2025. SILVER ELITE by Dani Francis

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Nicole Rážová, 2026
Cover © Amy Musgrave, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8634-3 (pdf)

DANI FRANCIS

STŘÍBRNÁ ELITA

přeložila Nicole Rážová

Red

Ženám, které se nebojí ukázat, kdo je tady pánem. Tohle je za všechny boje, které jste svedly, i překážky, které jste překonaly. Jste mou každodenní inspirací.

KONTINENT

SEVERNÍ MOŘE
BEZPRÁVNÍ OBLASTI
RUDÁ ZÁKLADNA
LETECKÁ ZÁKLADNA
SANCTUM
ZÓNY
ZÓNA Z
HAMLETT
POBŘEŽÍ
ČERNOZEMÍ
POHOŘÍ PADLÝCH
ZÁKLADNÍ TÁBOR
KOLAPSU
VÝCHODNÍ MOŘE
HEATHŮV OSTROV
ZÁPADNÍ MOŘE
TIERRA FE
JIŽNÍ MOŘE
LEGENDA
ZLOMOVÁ LINIE
POUŠŤ
LES

KAPITOLA PRVNÍ

Vyrostla jsem v naprosté, neutuchající, dusivé temnotě.

Ráda bych řekla, že přeháním, ale není to tak. Bylo mi teprve pět, když mě strejda propašoval z města a odvezl do Černozemí, noční můry každého dítěte. Do lesa věčné temnoty. Pamatuju si, jak jsem vytřeštila oči, když jsem to místo uviděla poprvé – tu jeho zlověstnou černou mlhu, jež stoupala od země a vznášela se vysoko nad korunami stromů. Vzpomínám si na hrůzu, která mě prostoupila až do morku kostí, i na panikou sevřené hrdlo ve chvíli, kdy nás ta černočerná tma spolkla. Vybavuju si, jak jsem po necelé hodině cesty zakopla o lebku. Klekla jsem si, abych zjistila, co se mi to připletlo pod nohy, a ačkoli jsem nic neviděla, poznala jsem, že prsty přejíždím po zejících očních důlcích a hladké, větrem ošlehané kosti.

Když jsem se na ni zeptala strejdy Jima, odpověděl mi, že je to jen kámen.

Ani v pěti jsem se nedala tak snadno ošálit.

Nebyla to poslední kostra, na kterou jsme za dobu strávenou v Černozemí měli narazit, ale než jsme se vrátili do civilizace, měla jsem pro strach uděláno. Dneska bych nemrkla, ani kdyby mi šel po krku predátor. Velitelský letoun by mohl shodit bombu na náš dům, a můj tep by zůstal klidný.

Když jste jako dítě denně vyděšení k smrti, nezbývá už moc věcí, z nichž byste v dospělosti mohli mít nahnáno.

Možná jen s výjimkou trapných konverzací.

Radši bych holýma rukama bojovala s divokou pumou, než abych podstoupila nepříjemný rozhovor. Fakt.

„Kam jdeš?“

Sakra. Dělala jsem, co jsem mohla, abych se vyplížila z postele bez povšimnutí mého společníka.

Hlas mladého vojáka je zastřený spánkem a stále tak trochu svůdný. Zapínám si džíny a zatvrzele upírám pohled k zemi. Vím, že na sobě pod tenkou přikrývkou nic nemá.

„Nikam. Jenom se oblíkám, je mi zima,“ zalžu a stáhnu si černé tílko přes zjizvenou kůži na levém boku.

Popáleniny, co se mi táhnou od poloviny stehna skoro až k pasu, představují věčnou připomínku toho, kým jsem. I toho, proč s tímhle chlapem nemůžu zůstat ani o chvíli déle, než je nutné.

Řekla jsem mu, že jsem v dětství přišla k úrazu. Že se na mě vylil hrnec horké vody.

Nebyla to tak úplně lež.

Kdyby ale věděl, co se pod tou znetvořenou kůží skrývá, nejspíš by se jí nedotýkal s takovým soucitem.

„Pojď zpátky. Já tě zahřeju,“ láká mě.

S předstíraným úsměvem se mu podívám do očí. Jsou pěkné. Tmavě hnědé. „Vydrž chvilku. Když už jsem na nohou, tak si odskočím. Říkal jsi, že záchod je hned za rohem?“

Nezním moc dychtivě?

Myslím, že jo, ale já už se prostě nemůžu dočkat, až odtud vypadnu. Je pozdě. Slíbila jsem, že se vrátím mnohem dřív. Měla jsem se ve vesnici zastavit jen na rychlou skleničku a pozdravit pár kamarádů na oslavách Dne svobody. Ne skončit s někým v posteli, a zrovna s vojákem z Velení.

Na Kontinentu není moc věcí, které by si zasloužily oslavovat. Žádné z těch idylicky znějících svátků, o nichž čtete v učebnicích dějepisu. A zcela upřímně je to asi dost zvrácená ironie, když parta modifikovaných slaví tancem, pitím a sexem výročí něčeho, co vedlo k jejich vyvraždění. Nicméně i modi mají tanec, pití a sex rádi, tak proč si trochu neužít, když to jde.

„Neutečeš mi, že ne?“ Zní to jako vtip, ale slyším v tom i podtón zklamání. Sakra. Ví, že se chystám zmizet.

„Jasně že ne.“

Dělám, že se soustředím na zapínání bot, a dochází mi, jak strašně debilní nápad to byl. S vojáky z Velení, armády Kontinentu, si většinou nic nezačínám. Ale té jejich pomíjivosti nedokážu odolat. Ze základny smějí jen třikrát ročně, takže je jasné, že to nikam dál nepovede.

„Dobře. Protože já tě ještě nehodlám pustit," oznámí mi s úsměvem. Je mu pětadvacet a mého těla se dotýkal s opravdovou něhou.

Jsem hrozná, když si nepamatuju jeho jméno?

Popadnu pušku a hodím si ji přes rameno. Všimnu si, že mě pozoruje.

„Co je?"

„Takhle vypadáš děsně sexy," řekne a skousne si ret.

„Fakt?"

„Jo. Ve městě holky se zbraní neuvidíš."

Má pravdu. Neuvidíš. Především proto strejda rozhodl, že se usadíme v Zóně Z, co nejzápadněji to jde. Je to jedna z užitkových zón, kde se životní točí kolem chovu a zemědělství a kde občané mohou vlastnit zbraně. Všechny jsou samozřejmě registrované a řádně evidované. Zbrojní povolení člověk nedostane bez důkladných testů, které mají ověřit jeho způsobilost, což pro mě nepředstavovalo problém. Dostala jsem ho už ve třinácti. Jsem mnohem schopnější, než si komise vůbec dovedla představit. Strejda Jim mě varoval, abych se v den zkoušek „trochu krotila".

„Tady u nás se to hodí," vysvětluju. „Každou noc mi jdou po kravách bílí kojoti."

Zasměje se. „Jednou na ten tvůj ranč budu muset zajet, abych se podíval, co tam vlastně provádíš."

Tahle nenucená poznámka mě trochu zarazí. Za mnou na ranč? Proč? Prohodil to jen tak, nebo si mám začít dělat starosti?

Pokud jde o Velení, jsem vždycky spíš paranoidní, a proto rychle otvírám cestu, abych se mu dostala do hlavy. Jeho štít je pevnější než ocel. Kdybych se snažila dlouho, tak bych asi nějakou skulinu najít zvládla, ale zdá se příliš silný, abych jím pronikla na první dobrou. Což mě nepřekvapuje. Mezi věci, které se vojáci jako on učí hned na začátku, patří i to, jak se ubránit modům – a mají k tomu dobrý

důvod. Primové totiž nedisponují rozšířenými schopnostmi a zároveň nepociťují žádné fyzické příznaky toho, když jim někdo vnikne do myšlenek, zatímco pro mody je to jako zásah elektrickým proudem. Lidem jako on zkrátka nezbývá jiná možnost než se mít na pozoru.

Cestu zase uzavřu. Musela jsem to zkusit. Jeho štít zeslábl během dnešní noci pouze jednou, a to ve chvíli, kdy jsme se svlékli. Jeho myšlenky se ale skládaly především z *nepřestávej* a *jo.*

Docela mi to zvedlo ego, o tom žádná.

„Moc ale nechápu, proč si tu pušku bereš s sebou na záchod," dodá zvídavě.

„Všechny registrované zbraně je nutné mít neustále při sobě," odříkávám poslušně větu z příručky, již dostane každý majitel zbraní spolu s povolením. „Jen hezky zahřívej postel. Hned budu zpátky."

Nebudu. Vlastně se musím držet, abych ze dveří přímo nevyběhla.

„Ukážu ti, kde to je," nabídne se.

Začnu protestovat, ale on už leze ven a natahuje si kalhoty přes vypracované nohy. Aspoň že na sobě nemá standardní námořnicky modrou velitelskou uniformu. Nevím, jestli bych se zvládla vůbec vzrušit, kdyby jo. Kromě příležitostného pivem podníceného sexu tyhle parchanty nesnáším a… většina z nich mi to oplácí. Jsou oddaní vyhlazování lidí, jako jsem já. Říkají nám odchylky. Případně stříbrokrevní, když mají dobrou náladu.

Jedinou odchylkou je přitom Generál Redden a jeho neopodstatněná nenávist vůči modům. My jsme se o to neprosili. Jsme takoví kvůli toxinu uvolněnému během jakési neuvážené války před sto padesáti lety. Neměli jsme na výběr.

Přestože každá má buňka touží po útěku, dovolím vojákovi, aby mě vyvedl ze dveří a vydal se po mém boku chodbou po vínovém koberci v prvním patře hostince. Zahneme za roh a pokračujeme v chůzi.

„Tak, tady." Jako správný gentleman mi otevře dveře na záchody.

„Dík." Přinutím se k dalšímu úsměvu. „Zpátky do pokoje už trefím."

„Kdyby ses ztratila, tak zakřič a doběhnu tě zachránit, jo?"

Stojím na záchodech hned za dveřmi a poslouchám jeho kroky. Spěšně si vydechnu a čekám, až se dostatečně vzdálí. V zrcadle vidím,

že je moje opálená pleť trochu začervenalá, ale to se po sexu stává. V očích se mi zračí netrpělivost. Voják je v průběhu večera několikrát opěvoval. Jsou medově hnědé, se žlutozlatými tečkami.

Strejda tvrdí, že oči mám po matce, ale já si vůbec nevzpomínám, jak vypadala, což mi fakt vadí. Bylo mi pět, když mě poslala pryč, takže už jsem byla dost stará, abych si pamatovala na ni i na to, jaké měla oči. Občas mám pocit, že si vybavuju její hlas, úsměv, ale nikdy si nejsem jistá, zda to nejsou jenom výplody mé představivosti, která se snaží zaplnit slepá místa.

Než vyjdu zpátky na chodbu, počkám ještě minutu. Nejradši bych ven sprintovala, ale cestou ke schodišti musím projít kolem jeho dveří. Bude potřeba našlapovat po špičkách.

Se zadrženým dechem zahnu za roh a plížím se po ošoupaném koberci dál. Užuž jsem na konci chodby, když vtom si všimnu, jak se pohne klika. Jakmile se dveře na centimetr otevřou, instinktivně zmizím za nejbližšími dveřmi a zavřu je za sebou.

Vtrhnout do pokoje úplně cizího člověka asi není ta nejlepší strategie, ale musela jsem se rozhodnout ve zlomku vteřiny. Vzápětí mě však sevře svalnatá paže a já té volby okamžitě zalituju.

„Ani hnout," zavrčí mužský hlas.

Opět jednám reflexivně. Pěst mi vystřelí vzhůru a narazí na tvrdou čelist.

Muž nehne brvou. Bez mrknutí mě odzbrojí a třískne mojí puškou o zem. Potom mě otočí a přimáčkne ke dveřím. Jeho vysoká postava se nade mnou hrozivě tyčí a rukou pevnou jako ocelová tyč mi tlačí na hruď.

„Co jsi, do prdele, zač?" zavrčí mi do ucha.

Srdce mi buší jako o závod. Nadechnu se a olíznu si suché rty. „Já…"

Když se mu podívám do tváře, slova mi uváznou v krku.

Ale ne.

Zdá se, že jsem ve výběru večerního partnera udělala chybu.

Tenhle chlap je… neuvěřitelně sexy. Myslím, že jsem v životě neviděla nikoho atraktivnějšího, ať už muže, nebo ženu. Na chvíli se úplně ztratím v jeho kobaltově modrých očích, kterýma na mě hledí zpod

hustých řas. Tmavé vlasy má nedbale odhrnuté z bezchybně symetrického, jako z kamene vytesaného obličeje. Silnou čelist tak akorát zakrývá strniště a v jednom koutku úst se mu rýsuje dolíček. Zajímalo by mě, jestli je ještě výraznější, když se usměje – byť při pohledu na chladný a nebezpečný lesk mužových očí mám pocit, že se moc často neusmívá.

„Pokud jsi mě přišla zabít, tak jsi to pěkně zvorala."

„Zabít?" odpovím a vrátím se myšlenkami zpátky na zem. „Proto tady nejsem."

„Ne?" slyším rachocení a uvědomím si, že odkopává moji pušku pryč. Musím se hlídat, abych se po ní nevrhla. „Uprostřed noci se mi vplížíš se zbraní do pokoje a já ti mám věřit, že máš čistý úmysly?"

„Věř si, čemu chceš." Vzpírám se jeho sevření. Marná snaha. Ruka se ani nehne. „Nepřišla jsem tě zabít."

„Takže jde o společenskou záležitost?" Jazykem si olízne koutek úst. V očích se mu blýská a pohled upře na můj výstřih, vykukující zpod jeho silného předloktí. „Toho si vážím, ale nemám zájem. Dneska už jsem se vyřádil." Zkřiví rty. „Měla jsi přijít dřív, dokud jsem tu ještě měl návštěvu. Mohli jsme si udělat večírek."

Spadne mi čelist. „To jako vážně? Ale zase špatně. Já se tady schovávám, ty kreténe."

Zaujatě povytáhne obočí. „Před kým?"

„Do toho ti nic není. Co kdybys mě pustil? Nemůžu dýchat."

„Ne. A navíc se mi zdá, že se ti dýchá celkem dobře."

Nedýchá. Jako by tu nebyl žádný vzduch. Každý nádech je prosycený jím. Cítím borovici, vyčiněnou kůži a nějaké koření. Voní až neuvěřitelně. A jeho tělo je neskutečné. Mohutné, široké, elegantně svalnaté, se zatnutým bicepsem, jenž mě odmítá pustit. Vsadím se, že i pod šaty vypadá skvěle.

„Pusť mě. Omlouvám se, že jsem ti vtrhla do pokoje, ale ujišťuju tě, že ti ode mě nic nehrozí."

„Proč jsi ozbrojená?"

„Jsem rančerka. Mám na tu zbraň povolení."

Zkoumavě si prohlíží mou tvář, krátce se zastaví u úst. Ačkoli mi z jeho pátravého pohledu tuhne krev v žilách, zkusím využít

příležitosti a kopnout ho kolenem mezi nohy. Zareaguje rychlostí blesku a chytí mi nohu dřív, než se ho vůbec dotknu. Vzápětí cítím, jak s žuchnutím dopadám na zadek. Když mě svým těžkým tělem přimáčkne k zemi, zakřupou mi snad všechny kosti. Dlouhýma nohama mě přišpendlí k podlaze a předloktím mi tlačí na průdušnici. Teď už doopravdy nemůžu dýchat.

Lapám po dechu a mlátím ho oběma rukama do ramen, ale on se ani nehne. Shlíží na mě s posměchem.

„To od tebe není pěkný," zamručí. „Jít takhle po rozkroku."

Neodpovím, protože mi nezbývá moc vzduchu. Zkusím se po něm ještě jednou slabě ohnat. Bože, ten je silný. Měla jsem za to, že jsem zkušená bojovnice. Strejda mě učil už od pěti. Ale teď tu ležím bezradně jako brouk převrácený na záda a nejsem schopná vůbec ničeho, zatímco on mě drtí svou vahou.

Ne, to není pravda. Něco přece jen zmůžu.

Další důležitá zásada, kterou mě strejda naučil, zní, že v boji je za každou cenu třeba získat převahu. U chlapů existuje spolehlivý způsob, jak jí dosáhnout.

„Nemůžu říct, že bych toho litovala," zasípám, ačkoli mám plíce v jednom ohni. „Vzhledem k výsledku."

„Jakému výsledku?" zeptá se podezřívavě.

„Dostala jsem tě nahoru."

Jemně, bezelstně se usměju a všimnu si, jak se mu obličejem mihne vzrušení.

„Nepřijde mi to jako špatná pozice," dodám, když se mi podaří mělce nadechnout. „Předtím jsem neměla zájem, ale teď…"

Vyzývavě zavlním boky.

Ztuhne, rozevře rty. Sladí se s mými pohyby a pomalu vrtí spodní částí těla.

Pak se rozesměje.

„Dobrý pokus." Skloní se k mému uchu, tep mi zrychluje. „Slibuješ, že ty nenechavé ruce a kolena zůstanou v klidu, když tě pustím?"

„A *ty*?" zavrčím.

Stále se směje, když ze mě slézá, a potom sebere mou pušku. Zvednu se na nohy a rozhořčeně si narovnávám tričko, zatímco sleduju,

jak zkoumá její sériové číslo. Při té příležitosti si konečně prohlédnu pokoj, ale není tu k vidění o moc víc než rozházená postel – nejspíš následkem toho jeho „dostaveníčka“. Nejsem si jistá, jestli na tu holku žárlím, nebo ji – vzhledem k jeho osobnímu kouzlu – spíš lituju.

Na nočním stolku leží komunikátor, přes červené křeslo pod oknem je přehozená černá bunda a u dveří stojí pár černých bot. To je všechno. Žádná další stopa, co by mi napověděla, o koho se jedná. Připadá mi zvláštní, že jsem ho předtím neviděla venku ve vsi, kde probíhaly oslavy. Proč by jinak byl v Hamlettu, pokud se neúčastní oslav Dne svobody? Moc turistů tudy obvykle neprojíždí. Všechno západně od Zóny Z je pod vodou a na pobřeží žádné obce nestojí. Každý pokus Společnosti o tamní výstavbu skončí se zemětřesením, jež dané město nebo vesnici zničí do základů.

Zadívám se na něj, abych se pokusila přečíst si jeho myšlenky, ale má velmi silný štít. Zajímavé. Většina primů štíty nemá, a když ano, tak jen slabé. To znamená, že je buď modifikovaný, voják, nebo primus v civilu, který z nějakého záhadného důvodu dovedl svou obranu myšlenek k dokonalosti.

V ruce pořád drží mou pušku, ale nemíří na mě.

Jen tam prostě stojí a pozoruje mě těma nebezpečnýma modrýma očima.

„Tak projedeš už konečně to sériový číslo komunikátorem, abys zjistil, jestli nejsem vrah, a já si zas mohla jít po svým?“

„Nebo tě prostě zabiju a po svým si půjdu já,“ prohlásí ten kretén.

„Jé, tak teď se fakt bojím.“ Dám si ruce v bok. „Tak dělej. Zastřel mě. Skonči moje utrpení.“

Nakloní hlavu a dál si mě prohlíží. „Jak se jmenuješ?“

Překvapí mě, když na tu otázku odpoví někdo jiný.

„Wren?“

Někdo, kdo se po mně zrovna shání venku na chodbě.

„Wren? Jsi tady ještě?“

Slyším vojákovy kroky; minou dveře a zeslábnou, jakmile zajde za roh.

Neznámý se mi směje. „Radši si pospěš, Wren. Možná to stihneš i k hlavním dveřím, než tě tvůj kluk dožene.“

„Není to můj kluk a bez svojí pušky se ani nehnu.“

Zaváhá, pak pušku vezme za hlaveň, otočí ji a podá mi ji pažbou napřed.

Přehodím si popruh přes rameno a jdu ke dveřím. „Ráda jsem tě poznala, kreténe,“ zamumlám, aniž se otočím.

Jeho uchechtnutí mě šimrá na zátylku.

Využiju prázdné chodby a běžím dolů po schodech do přízemí. Sotva se dostanu k východu, zaslechnu znovu svoje jméno.

„Wren, počkej.“

Potlačím zasténání. Voják je v půlce schodiště.

„Slíbila jsi, že mi neutečeš,“ stěžuje si. V očích mu probleskne zklamání.

„Promiň.“ Přehnaně si povzdechnu a vymyslím vhodnou lež. „Loučení mi moc nejde.“

Trochu zjihne.

„A vlastně musím opravdu běžet. Pár nocí zpátky nám během bouřky spadl kus ohradníku a strejda mě zabije, jestli zítra nevstanu za svítání, abych to opravila.“

„Musím tě zase vidět. Možná bych mohl zkusit příští měsíc požádat o propustku?“

„Víš, kde mě najít,“ odpovím zlehka, protože šance, že ho v nejbližší době znovu pustí, je mizivá. Pak už si na mě ani nevzpomene.

Snad.

Vždycky hrozí, že se do mě zblázní tak, že najde způsob, jak to udělat. Třeba si vymění službu s jiným vojákem a přidělí ho do mé zóny. Ale nemyslím si, že bych v posteli byla až tak dobrá.

„Jaký máš ID?“

Zdráhavě mu ho předám a sleduju, jak čísla ťuká do svého komunikátoru. O chvíli později mi tohle lesklé zařízení tlumeně zapípá v kapse.

Pousměje se. „To jsem já.“

Vytáhnu komunikátor a uložím si vojákovo ID. Tu věc nesnáším. Musíme ji mít neustále u sebe, ale já jí věnuju pozornost, jen pokud přijde zpráva od Společnosti. Ještě vlastně udržuju obligátní styky se strejdou Jimem nebo kamarády. Samozřejmě si neposíláme nic

důležitého, protože na opravdové domlouvání máme jiné komunikační cesty. Žádný modifikovaný se zdravým rozumem by k tomu nepoužíval zařízení Společnosti, ne když je každé psané či mluvené slovo nahráváno a místnost plná agentů rozvědky sleduje všechny konverzace. To samé platí pro online síť Nexus. Byli bychom blázni, kdybychom se spoléhali na jakýkoli z těchto kanálů.

„Vyprovodím tě," prohlásí.

Za dveřmi výčepu zaslechnu hlasy a svižnou skladbu, kterou nepoznávám. Předpokládám, že to je něco ze seznamu povolených písní. Všechna média musí projít přes Komunikační radu, než jsou zpřístupněna občanům.

Vyjdeme na dvůr, kde vane stejně příjemný vánek, jako když jsme se šli schovat dovnitř. Nočním vzduchem se line vůně grilovaného masa a kukuřice na másle. Dnes večer centrum vsi září tisíci světly. Lidmi se to tu jen hemží a hlasitou hudbou občas pronikne výbuch smíchu.

Při pohledu na tucet vojáků rozesetých všude kolem mě přepadne nevolnost. Den svobody představuje jedinou příležitost v roce, kdy se mohou vrátit do svých zón, aby se potkali s rodinou a přáteli. Většina z nich vypadá neškodně, ale na můj vkus se tu dnes večer pohybuje až příliš modrých uniforem.

Kéž by se vrátili do města a nechali nás na pokoji. Nikoho tady nebaví předstírat úsměvy a hrát si na dobráky. Dokonce i primové nesnášejí Generálovu tvrdou ruku a způsob, jakým kontroluje každičký detail našeho života. Nebo aspoň většina z nich. Určitě se najdou i zarytí loajalisté připravení podrazit třeba i vlastní matku, jen aby se jim dostalo spěšného uznání od Generála nebo jeho patolízalů. Jeden připitomělý primus v naší zóně svou matku vážně udal, když zjistil, že je modifikovaná. Skoro dvacet let před ním úspěšně skrývala svoje schopnosti a pak stačil první malý přešlap, jedno neopatrné čtení myšlenek bez zakrytých rukou a její jediný syn ji nahlásil. Naposledy se ke mně doneslo, že ho povýšili a vede vlastní jednotku ve Velení.

Ačkoli když nad tím tak přemýšlím, asi to není tak hrozné, jako když se modi obrátí proti sobě, například ti sympatizanti sloužící

Reddenovi v našem hlavním městě Sanctum. Zrádci tam mají pohodlný život. Loajalita Generálovi je bezpochyby dobře placená.

Moji pozornost přitáhne skupina radostně výskajících dětí. Otočím se jejich směrem a usměju se. O několik set metrů dál si na travnaté mýtině hrají na honěnou. Všechny se chechtají a pokřikují, zatímco se jich hubená dívka se zářivě rudými vlasy snaží dotknout.

„Wren!" zavolá někdo vesele.

Šourá se k nám Tana Archerová. Má rozzářené oči a zarudlé tváře. Určitě koštovala z vlastních zdrojů. Její otec Griff provozuje jediný hostinec v centru vsi.

„Říkala jsem si, kam jsi zmizela." Chápavým pohledem přejede mě i vojáka. Přestože se na nás zubí, cítím, že se se mnou snaží spojit.

Všichni telepati mají svůj jedinečný otisk. V dětství mi to strejda popisoval jako jakousi lidskou esenci, nával energie, která se u každého liší. V podstatě to nejde vysvětlit, dokud to člověk nezažije. Ale jakmile dojde k prvnímu propojení, energii toho druhého pak poznáte automaticky, kdykoli se s vámi znovu pokusí navázat kontakt.

„*Tady někdo neztrácel čas*," dobírá si mě Tana mlčky.

Její hlas je v mé hlavě vždy hlubší, než když mluví normálně. Jednou jsem se ptala strejdy, proč jsou telepatické hlasy vždy tak odlišné od těch, co slyšíme naživo. Odpověděl jen: „Poslouchala ses někdy na nahrávce a říkala sis, že takhle přece nezním? Když se slyšíš, tvůj hlas zní vždycky jinak. Během telepatie tě ale slyším tak, jak se slyšíš ty. Ve chvíli, kdy promluvíš normálně, ho pak slyším podle sebe." Tohle vysvětlení vlastně dávalo tak podivný smysl.

„*Musíš přestat prcat ty vojáky, zlato.*"

„*Ale to je to jediný, k čemu jsou dobrý*," poznamenám a Tana se odvrátí, aby zakryla smích.

Vím, že jí žíly, schované pod dlouhými rukávy před pohledy zvědavců, pulzují. V porovnání se světlou kůží jiných modů jsou ty její v kombinaci se snědou pletí mnohem zářivější.

Já mám na sobě jenom tílko a nemusím se ničeho bát. Zase jedna z otázek, jimiž jsem strejdu unavovala – protože bylo matoucí vidět, jak mu pod kůží proudí stříbro pokaždé, když jsme používali telepatii,

zatímco moje žíly zůstávaly normální. Dovedla jsem být otravné dítě, pořád jsem něco chtěla vědět. Tehdy ale neměl žádnou dobrou odpověď. Jen pokrčil rameny a řekl: „Je to už víc než sto let, ale přesto toho o lidech jako my moc nevíme."

V tom vězí ta potíž s modifikovanými – neexistuje žádný univerzální vzorec. Ano, většina odpovídá definici stříbrokrevných a jejich žíly během užívání schopností září, nicméně pár výjimek, třeba já, do této škatulky nezapadá. A ať už je důvod téhle anomálie jakýkoli, nikdo nemůže popřít, že jsem díky tomu… No, nechci znít namyšleně, ale jsem zkrátka…

Nepostradatelná.

Mod, který může využívat schopnosti, aniž by o tom nepřátelé věděli, je pro Povstání velkým přínosem.

Nicméně jakmile se mě poprvé pokusili naverbovat, strejda je poslal do háje. Zůstával neoblomný. *Wren nebude riskovat život. Tečka.* V pubertě už mě ale nemohl tak snadno zastavit. Jsem tvrdohlavá. Strejdu Jima k smrti miluju, ale tohle je můj život.

S misemi jsme začali, když mi bylo šestnáct. Malé zásobovací akce. Předávky. Na ranči jsme ukrývali mody propašované z města nebo z dolů. Krev mi vře v žilách, jakmile si uvědomím, kolik z nás je stále drženo v pracovních táborech napříč zónami.

„Neodcházíš už, že ne?" zeptá se Tana. „Vůbec jsme na sebe dneska neměly čas. Ještě nemůžeš jít!"

Voják se usměje. „To se jí taky snažím vysvětlit."

„Musím." Pokrčím rameny. „Znáš strejdu. Pravděpodobně už nervózně pochoduje po verandě a vyhlíží mě."

Jako na zavolanou ucítím v hlavě tvrdé rýpnutí. Jimův otisk. Chce se spojit a já mu to dovolím.

„*Je pozdě, pojď domů*," ucedí nabručeně.

Odolám nutkání obrátit oči v sloup. „*Už jdu.*"

„Tak jenom jeden tanec?" zaprosí Tana.

„Opravdu nemůžu."

Popravdě bych tu s Tanou ráda ještě chvíli zůstala, ale ne společně s tím vojákem, co se na mě přilepil. Jak se, do háje, jmenuje? Myslím, že Max. Nebo Mark?

Vzhledem k tomu, co jsme před chvílí dělali, je mi hloupé se ptát, takže se dotknu jeho paže a řeknu: „Víš… broučku… bylo to super, ale už fakt musím jít."

Tana vypadá, že brzy vyprskne smíchy.

„Broučku?"

„Zmlkni. Nemůžu si vzpomenout, jak se jmenuje. Max, Mark, tak nějak."

„Je to Jordan!"

Ou. Tak to jsem byla hodně mimo.

„Mám důležitější otázku. Co je zač ten sexy kretén ubytovanej v hostinci?" Tep se mi po tom výbušném setkání stále tak úplně nevzpamatoval.

„O žádném sexy kreténovi vůbec nic nevím. Dneska se ubytovávali jen samí vojáci. Nebo jsem ho snad viděla a zapomněla? Vypadá jako voják?"

„Netuším. Ale věř mi, tenhle obličej by sis pamatovala."

Byl to nevšední obličej. Škoda že ho má zrovna takový idiot.

„No, pokud mě má někdo oslnit pěknou tvářičkou, tak jedině žena, jinak žiju v blažené lhostejnosti."

„Můžu tě vzít domů?" přeruší náš tichý rozhovor Jordan a upírá na mě oči plné naděje.

„To je dobrý. Mám tu motorku."

Tana poodstoupí, aby nám dala prostor se rozloučit, na což se Jordan evidentně třese.

Vezme můj obličej do dlaní. „Vzdávám se," utrousí hravě. „Aspoň mi dej pusu na rozloučenou." Přejede mi palcem po tváři a přiblíží ke mně ústa.

I přes narůstající netrpělivost mu dovolím, aby mě políbil.

Vyruší nás dětský křik.

O chvíli později se ve vsi rozpoutá peklo. Přiběhne k nám Tana.

„Co se, sakra, děje?" křičím, zatímco se snažíme dostat ke zdroji toho zmatku.

Ve tmě se mi daří rozeznat pouze nějaké dítě ležící na zemi, potom už vidím jen zběsilou změť zvednutých rukou a nohou. Od mýtiny se řítí skupinka dětí a volají o pomoc.

„To bude ten zatracený bílý kojot!“ zanadává Tana. „Už týden slídí v lesích kolem vesnice.“

Sakra. Stejný hybrid vlka a kojota ohrožoval i náš ranč. Před dvěma dny jsem na jižní pastvině našla jednu z jalovic mrtvou. Netuším, jak ta stvůra pronikla přes plot.

„Dostal ho!“ ječí malá holčička na dav dospělých shromážděný na okraji travnatého plácku.

Ozve se další výkřik plný hrůzy a agónie. Srdce mi buší v hrudi neuvěřitelnou rychlostí. Naproti přes mýtinu leží na zádech chlapec a nad ním se tyčí bílý kojot. To zvíře je obrovské.

„Robbie!“ zařve nějaká žena. Je to Rachel, učitelka ze školy. To znamená, že tam na zemi se svíjí její osmiletý syn.

V tomhle šeru a z mého úhlu to nedokážu říct jistě, ale nezdá se, že by se zvíře zakouslo chlapci do krku. Přijde mi, že Robbieho hryže do paže a… Kurva, začíná toho kluka táhnout pryč.

Neváhám a sáhnu po pušce.

„Wren!“

Navzdory Tanině nesouhlasu udělám několik kroků vpřed, abych na Robbieho a bílého kojota lépe viděla. Několik mužů běží po trávě. Jsou v půlce cesty k chlapci, ale ten už bude dávno mrtvý, než se k němu dostanou.

„Ne! Zastavte ji,“ křičí panicky Rachel.

Opřu si pušku o rameno a zamířím.

„Přestaň, Wren! Zastřelíš mi dítě!“

Ignoruju ji a zmáčknu spoušť.

KAPITOLA DRUHÁ

Srdce se mi sevře zlou předtuchou, zatímco se ke mně blíží vysoký vousatý muž. Dozorce Fletcher se poté, co jsem zastřelila toho predátora, dostal k chlapci jako první. Následuje ho ještě několik mužů, jeden z nich nese Rachelina syna.

„Dejte mi ho!“ vpadne mezi ně Rachel a natahuje se po chlapci, který má oblečení nacucané krví. „Kde je Betta? Zaběhněte pro ni někdo!“ Po tvářích jí stékají slzy.

„Nina už ji šla vzbudit,“ ujistí ji její sestra Elsie. „Neboj, zlato. Dýchej. Betta mu pomůže.“

Betta je naše doktorka. Rachel má zatracené štěstí, že žije zrovna tady, protože ne každé vesnici se to poštěstí. I občané ze sousedního města musí jezdit za ošetřením sem.

S Tanou se dostaneme blíž, abychom se podívaly na vzlykajícího chlapce. To, že zůstal při vědomí a bolí ho to tak, až brečí, je dobré znamení. Navzdory velkému množství krve se zdá, že utrpěl zranění především na levé ruce. Tana sebou škubne, když si všimne stop po zubech a potrhaných kusů masa.

„Bude v pořádku?“ ptá se naléhavě.

Elsie stlačuje ránu na chlapcově paži kusem látky. „Podle všeho to krvácení slábne. Potřebuje ale celkem dost stehů.“

Jakmile mě Rachel spatří, znovu se rozpláče. „Tys ho zachránila, Wren. Děkuju.“

Položím jí ruku na paži a pak pohladím Robbieho po hlavě s černými čupřinami. „Hlavně že se mu nestalo nic horšího.“

Hlouček se rychle přesouvá k dlouhé řadě jedno- až dvoupatrových budov, které obklopují plácek ve středu vsi ze severu. Lidé z Hamlettu

tu mají vše, co potřebují. Příděl potravin, hospodu, školu, taneční sál, dům médií i lékařskou ordinaci. Celý náš život se smrskl na pár kilometrů čtverečních. Nemáme ovšem politiky nebo policejní síly, o nichž jsme se učili ve škole. Na rozdíl od předchozích generací jsou naše vesnice a města hlídané vojáky a spravované dozorci. Dozorci se zodpovídají předsedům zón a ti následně Generálu Merricku Reddenovi, našemu dobrotivému vůdci. Reddenova Společnost představuje vysoce efektivní vojenský systém. Nepotřebuje politiku ani zbytečné pracovní tituly.

Dozorce z Hamlettu zůstává na místě a pozoruje mě se zvednutým obočím. „Kulka mu prošla okem," poznamená Fletcher. „Pěkná trefa."

Pokrčím rameny. Cítím na sobě Jordanův intenzivní pohled.

„Nekrč rameny," pokračuje Fletcher. „Toho kluka jsi zachránila, Wren."

Musím se hlídat, abych tak nezareagovala znovu. „Vždyť to znáte. Mám spoustu zkušeností s predátory, co mi jdou po dobytku. Jednala jsem instinktivně."

„Pak máš zatraceně dobré instinkty. Vyřiď strejdovi, že časem rozhodně nemrhal, když tě učil se zbraní."

To mu rozhodně vyřizovat nebudu. Jim by byl v šoku, kdyby zjistil, že jsem vystřelila ve vsi, přestože šlo o život dítěte.

Náhle mě přepadne neodbytná potřeba utéct. Nohy mě nesou pryč dřív, než se vůbec stihnu s Fletcherem rozloučit. Tana i Jordan jdou za mnou, ačkoli bez něj bych se klidně obešla. Sakra. Jak já odtud chci vypadnout.

„Jsi v pohodě?" ujišťuje se starostlivě Tana a chytne mě za ruku, abych zastavila.

„Jo, nic mi není. Ale už fakt potřebuju domů." Stisknu jí ruku a pokračuju v chůzi přes prašné parkoviště. „Zastav se u nás v týdnu. Projedeme se."

„*Musíš mě nechat jít, Tano. Jinak se ho nezbavím.*"

„*Promiň. Promluvíme si později.*"

„To zní super," řekne ještě nahlas, než se otočí.

Jordan se mi drží v patách. Když dorazíme k mé zaprášené staré motorce, oči mu už zase září nadšením.

„Ještě nikdy jsem neviděl nikoho takhle střílet," žasne.

„Jak říkám, život na ranči tě naučí."

„Wren," osloví mě rázně. „Střelilas ho do oka! Asi tak ze sta metrů. Pohyblivý cíl. A k tomu to dítě. Mohla jsi mu omylem ustřelit hlavu."

Naježím se, protože tohle mě uráží. *Ustřelit mu hlavu!* To těžko. Jsem si jistá, že střílím lépe než kdokoli z Jordanovy jednotky. Není dokonce ani ve Stříbrné jednotce, kde jsou všichni elitní vojáci. Myslím, že říkal, že slouží v Měděné. Měďáka bych dokázala přestřílet i se zavřenýma očima. Mám sto chutí vyzvat ho na duel…

Ne, zastaví mě můj selský rozum. *Nic takového*.

Jediné pravidlo, které mi strejda vštěpoval už odmalička, je nikdy na sebe neupozorňovat.

A přesně to jsem já idiot dnes udělala.

Kurva.

Kéž bych se držela zpátky.

„Rád bych za tebou někdy přijel na ranč, zastřílet si a tak. Nechci se chlubit, ale taky to s puškou umím. Mohla by to být zábava."

„Strejda mi nedovoluje návštěvy," odpovím a hned sebou trhnu, protože si uvědomím, že jsem k nám zrovna pozvala Tanu. Abych tu očividnou lež zamaskovala, dodám: „Tana je jediná, koho snese. Asi proto, že se kamarádíme už od dětství. Bere ji jako druhou neteř."

„Dobře, tak třeba někdy." Jordan znovu zakroutí hlavou. „To byla fakt rána."

Snažím se odvést pozornost od svého střeleckého výkonu tím, že se postavím na špičky a dám mu pusu.

Překvapeně sebou trhne a pak se usměje. „Za co to bylo?"

„Za nic. Jen to byl moc fajn večer." O krok ustoupím. „Dobrou noc, Jordane."

Popadnu z motorky černou helmu, nasadím si ji a při zapínání řemínku se snažím vyhnout jeho pohledu. O chvíli později zaburácí motor a já vyrážím – jeho pohled mě ale stále pálí v zádech.

Vážně musím přestat spát s vojáky. Až příště zas budu… potřebovat… Možná bych se mohla poohlédnout jinde. Ve vesnici žije pár nezadaných mužů, ale podle Tany všichni hledají něco vážnějšího. Já o nic takového nestojím. Je mi teprve dvacet. Nejsem připravená se

vázat. Vztahy mi připadají dost omezující. Už jsem viděla až moc žen, které se podřizují každému rozmaru svého muže.

Já se nepodřizuju.

Dojedu na dlážděnou cestu za vsí, kde ve tmě svítí kovová modrá cedule. Bílými písmeny je na ní uveden název zóny, vesnice a počet obyvatel. Aktualizují to každý rok, ale populace Hamlettu v průběhu let moc neroste. Přesně tak to má Redden rád. Podle Generála bylo přelidnění před poslední válkou vážným problémem. Bez všech těch lidí, kteří zápolili o ubývající zdroje, bychom se do tak zoufalé situace nikdy nedostali. Nedošlo by ke globálnímu konfliktu a sedmi zničeným kontinentům, z nichž byly čtyři srovnány se zemí nebo zaplaveny vodou.

Chamtivost. Všechno se nakonec točí kolem chamtivosti.

V mysli mě zalechtá pozvánka a já se pousměju, protože hned poznám povědomou energii. Přijmu spojení a hlavou se mi rozezní hluboký hlas.

„Jsi pořád venku?“

Odpovím rychle. *„Ne. Jedu domů.“*

„No teda. Už jsi mu stihla zlomit srdce? Ty jsi ale rychlík.“

„Ale prosím tě. Jako kdybys sám nelámal srdce každou druhou noc.“

„Žiju v celibátu.“

„Pche!“

„Přestaň se mi pořád smát.“

„Tak neříkej takové kraviny.“

Ale to není Wolfův styl. Říká věci na rovinu – co na srdci, to na jazyku. Flirtuje se vším, co se hne, ačkoli to vlastně začalo až ve chvíli, kdy jsme se dostali do puberty. Jeden den jsme byli dvě ucha, co se baví o dětských blbinkách, a druhý už jsme probírali naše milostné životy. Což je trochu zneklidňující vzhledem k tomu, že jsme se nikdy doopravdy nepotkali.

Napojili jsme se na sebe, když mi bylo šest, a dodnes si pamatuju to nadšení, jakmile jsem ho poprvé uslyšela. Panovalo teplé letní ráno. Hrála jsem si na palouku před domkem, co pro nás strejda Jim postavil. I v Černozemí existují místa, kam dopadá slunce, ačkoli třeba jen

tenký paprsek, a náš zelený palouk představoval jednu z těchto oáz. Každý den nás obdaroval pěti nebo šesti hodinami soustředěného slunečního svitu, než okolí zase zahalila mlha a my se ponořili do temnoty. Toho rána jsem nadšeně přiběhla k Jimovi.

„Strejdo!“ Skákala jsem radostí. „Našla jsem si kamaráda.“

Jim reagoval podle očekávání podezřívavě. Nevím, proč jsem si myslela, že by to mohlo být jinak. „Jakého kamaráda?“ zeptal se a vzhlédl od trámu, který zrovna brousil. V tom roce začal stavět vyvýšené chodníčky, jež pokládal přes černé jámy s tekutým pískem, abychom při cestách na lov nepřišli k úhoně. Během každého výletu jsem na těch trámech hrozně ráda tančila.

Místo toho, aby sdílel moji radost, když jsem mu prozradila, že se mi do hlavy dostal náhodný kluk a řekl mi *ahoj*, Jim mě k sobě přitáhl za škrábavou vlnu mého svetru. Když jsem trochu povyrostla, přiznal mi, jak moc se tehdy – jak se *vždycky* – bál, že by se něco takového mohlo stát. Spontánní napojení je u dětí s telepatií běžné. Děti, zejména ty malé, mají nízkou kontrolu nad svými schopnostmi. Ale toho rána na palouku vypadal spíš rozzuřeně než vyděšeně. Přikázal mi, abych s tím hlasem v hlavě už nikdy nemluvila.

Tahle vzpomínka ve mně vyvolá známý pocit viny. Slíbila jsem, že spojení s tím zvědavým a o pár let starším klukem uzavřu. Jenže když vyrůstáte v temnotě jen s nevrlým opatrovníkem a žádnými vrstevníky, uvítáte kamaráda, s nímž si můžete hrát. Třebaže si hrajete jen v hlavě.

Nebylo to tak, že bych přání strejdy Jima ignorovala úplně. Potom, co se ten kluk se mnou spojil znovu a já mu to nezakázala, mi bylo jasné, že mu nemůžu říct svoje pravé jméno. „*Pěkná blbost*,“ prohlásil, když jsem mu oznámila, že to nemám dovolené. Každopádně při vybírání přezdívek jsme si užili dost zábavy. Já si vybrala Daisy, protože jsem měla ráda sedmikrásky. On si začal říkat Wolf, protože obdivoval vlky.

Vím, že jsem ho tehdy měla doslova zablokovat, ale život v Černozemí byl osamělý. Jenom Jim a já, svět smrsknutý na místo s pouhými pěti hodinami slunečního svitu denně a se spoustou děsivých sraček, které se nás snažily zabít. Wolfa jsem potřebovala. Měla jsem ráda

jeho společnost. Pořád mám, přestože se mi směje, že lámu mužům srdce.

„*Ale vážně*," namítne. „*Jaký jsi měla večer? Ať si užiju aspoň zprostředkovaně skrze tebe. Už je to pár měsíců.*"

Jsem překvapená. Z jeho samolibého chlubení jsem nabyla dojmu, že se u žen těší velké oblibě.

„*Jak to?*"

„*Měl jsem napilno.*"

„*Tak proto ses odmlčel.*" Než se dnes večer náhle ozval, neslyšela jsem o něm už dobrých pár týdnů.

Neptám se, co ho zaměstnávalo, stejně jako se on nikdy neptá mě. Tohle je u modifikovaných běžná praxe. Neexistuje nic jako absolutní důvěra. Ani Jim, jenž kvůli mně a mým rodičům riskoval život a jemuž bych teoreticky mohla bezvýhradně věřit, o mně neví všechno. Jinak by věděl o Wolfovi.

„*Abych ti odpověděla, tak jsem se docela bavila. Ale ke konci byl trochu dotěrný. Pořád se ptal, jestli mě ještě někdy může vidět. Nicméně se mu nedivím. Jsem přece dokonalá.*"

Hlavou se mi rozlije vlna smíchu. „*Arogantní mrcho.*"

Směju se taky, ale radost zmizí, když si vzpomenu na Jordanovu upřímnou touhu mě znovu potkat.

„*Vadí ti to někdy?*" ptám se Wolfa.

„*Co?*"

„*Lhát primům. Třeba těm, se kterýma spíš. Nebo kámošům ze střední. Kolegům. Těm dobrým, chápeš. Cítíš se provinile, když jim lžeš?*"

Wolf chvíli neodpovídá.

„*Někdy jo*," přizná nakonec. „*Ale mít z toho občas špatné svědomí je pořád lepší než ta druhá varianta. Nebo i třetí a čtvrtá. Nikdy nevíš, jak primus zareaguje, když se dozví, že jeho milenec, spolužák nebo kolega je stříbrokrevný.*"

Má pravdu. V ideálním případě se jenom vyděsí a z nějakého důvodu se rozhodne udržet vaši identitu v tajnosti. Ale reálně? Udá vás, přijde na popravu, a až popravčí četa stiskne spoušť, nestačí jásat.

„*O co jde, Daisy? Cítíš se zle, že jsi dneska tomu vojákovi lhala?*"

„Ani ne. Spíš… mě štve to, že se nikdy nedozví, kdo jsem. Vůbec netuší, že strávil noc s ženskou, se kterou nemá šanci se doopravdy sblížit. Občas bych si přála, aby mě někdo poznal.“

„Já tě znám,“ ozve se chraplavě Wolf. *„Počítá se to?“*

Sevře se mi srdce a musím spolknout knedlík, co se mi udělal v krku.

„Jo, počítá.“ Znovu polknu a pokusím se odlehčit atmosféru. *„Nicméně musíš jít. Měla bych se soustředit na řízení. Žádná telepatie za jízdy, pamatuješ?“*

„Takové pravidlo neexistuje.“

„Ale mohlo by, kdyby si to Redden zamanul.“

Ne, kdyby bylo po vůli našeho ctěného vůdce, žádná telepatie by se ani nekonala, protože bychom byli všichni mrtví. Před pětadvaceti lety, než převzal vládu nad Kontinentem, se mu to skoro podařilo během čistky stříbrokrevných. Jeho muži odvlekli z domovů na popravu desítky tisíc modů. Tak moc nás nesnáší.

Smutné na tom je, že jeho převrat by se nesetkal s úspěchem, kdyby za ním nestály davy sympatizantů, kteří s ním souhlasí. Že jsme odchylky. Že jsme zrůdy a naše schopnosti nejsou přirozené, přestože věci, které dokážu dělat myslí, jsou pro mě stejně automatické jako dýchání.

Když spatřím naši příjezdovou cestu, zpomalím. Záhy se objeví i ranč, mezonetový dům s několika stodolami na rozlehlém pozemku, jenž se pro nás dva zdá až příliš velký. Pro naše stádo dobytka o dvou stech kusech je ovšem ideální.

Když jsme odešli z Černozemí, strejda Jim využil své vlivné konexe, aby nám zajistily prvotřídní místo, navíc v užitkové zóně. Povstání se chovalo k Jimovi vždy štědře, především pro jeho častou a účinnou odbojovou činnost pod jménem Julian Ash. Ale právě kvůli ní se taky stal jedním z hlavních cílů Velení. Nepřestanou ho pronásledovat až do konce života.

V téhle naprosté tmě, kdy mi správnou cestu ukazuje jen slunečním svitem poháněná lampa na verandě, mi to tady připomíná Černozemí. Věčná noc. Je to zvrácené, ale občas se mi zasteskne. Všechno tehdy bylo jednodušší.

Tři roky boje o přežití, vážně hračka! Moje podvědomí se mi vysmívá.

No dobře. Dalo nám to zabrat. Nemluvě o vyčerpání, jelikož jsme museli být neustále ve střehu. Jednou jsem spadla ze strejdova chodníčku do jámy s tekutým pískem a teprve tehdy si uvědomila, jak rychle bych se utopila, kdybych tam byla sama a Jim by mě nemohl zachránit. Pro malou holku to představovalo děsivé místo.

„Proč ses tak zdržela?“ zeptá se mě strejda, když vejdu dovnitř.

Sedí ve starém koženém křesle a upíjí syntetickou whisky. Pokaždé reptá, že umělý alkohol se nedá s tím pravým srovnávat. Já jsem nikdy nic čistého neochutnala, takže to nedokážu posoudit.

„Nemusels čekat.“

„Nemusím dělat nic, co nechci.“ Tmavě hnědýma očima sleduje každý můj pohyb, zatímco věším pušku na háček za dveřmi. „Jak probíhaly oslavy?“

Zaváhám a přemýšlím, kolik mu toho říct. Rozhodnu se mu vylíčit úplně všechno, protože je nám oběma jasné, že mě hned prokoukne, pokud se odhodlám ke lži.

„Nesmíš se naštvat,“ začnu.

„Do prdele, Wren,“ zavrčí.

„Říkám, aby ses hned nenasíral.“ Udělám pár kroků ke křeslu a založím si ruce na prsou. „Nejde o nic velkýho, slibuju. Myslím, že budeš souhlasit, že jsem tam nemohla jen tak stát. Kdybych nezasáhla, Robbie by umřel.“

„Jakej, sakra, Robbie?“

Jim se nikdy nesnažil s občany Hamlettu sblížit. Je to samotář. A taky trochu blbec. Vesničani ho znají jako asociálního pitomce, co se párkrát do měsíce ukáže, aby si zašukal nebo koupil whisky v Paulově zboží. Někdy, když se cítí obzvlášť společensky, zajde na jídlo a pivo do hospody. Ani tam ale netráví moc času zdvořilostmi. Navzdory jménu Jim Darlington to není žádné zlatíčko, spíš než *ahoj* od něj uslyšíte *odprejskni*. Hádám, že mu Povstání dalo tohle jméno jenom jako provokaci.

Je nicméně loajální. Vůči mně. Vůči přátelům z Povstání. Kvůli bezpečí lidí, jež má rád a kterým důvěřuje, by šel až na kraj světa. Doslova. Mě odvezl do zatraceného Černozemí, jen aby mě ochránil.

Ale pokud někoho rád nemá a nedůvěřuje mu… pak doporučuju se nepřibližovat, protože tenhle chlápek umí být pichlavější než kaktus, co vám roste za domem.

„Je to ještě kluk, syn Rachel Solwayový, a málem ho roztrhal bílý kojot. Přesně ten, co otravoval i nás."

„Zatracený hybridi."

„No, tenhle byl především hladovej. Zničehonic se objevil na oslavách. Tak jsem ho zabila." Jim přimhouří oči a já znejistím. Zná mě až moc dobře. „Byla to působivá rána."

Svraští čelo. „Jak moc působivá?"

„Vyjádřil se k ní dozorce. Prý jsi mě dobře vycvičil."

„Wren," vysloví mé jméno, jako by šlo o nadávku.

„Promiň! Ale to jsem to dítě měla prostě nechat umřít?"

„Jo."

„Stejně jako jsi nechal umřít ty mě?" namítnu.

„Slíbil jsem tvým rodičům, že se o tebe postarám. To není to samý."

„Možná že jsem taky slíbila Rachel, že na jejího synka dohlídnu. Sice jsem ten slib dala asi tak tři vteřiny po příchodu toho hybrida, ale i tak se počítá."

„Nechceš na sebe…"

„… přitáhnout pozornost," zamručím podobně jako on. „Jasně, já to chápu. Ale jsem dospělá a vím, jak se mám chovat. A jestli jsi zapomněl, tak pracuju pro síť."

Cynicky se zachechtá. „Nepracuješ pro ně. Podílela ses s nima na pár menších operacích. To nic neznamená."

Rozhořčená užuž otvírám pusu, ale on pokračuje.

„Nikdy jsi nebojovala. Nikdy jsi nemusela přežívat ve městě."

„Přežila jsem mnohem horší věci," ohradím se.

„To ani nápad. Je to jako spadnout do klubka zmijí. V Sanctu se musíš držet neustále ve střehu."

„Mám výhodu," připomenu mu a snažím se nevypadat příliš samolibě, když před sebe natáhnu holé paže. Přepnu na telepatii, abych svá slova podtrhla.

„Vidíš? Na žilách nic nepoznáš. Můžu se ve městě promenádovat bez povšimnutí."

„Jasně. Dokud omylem někoho nepodnítíš. Z toho se potom vymluvíš jak, hm?“

Při té připomínce si promnu bok. Je to reflex. Uvědomuju si, že za moje popáleniny může tenhle muž. Můj opatrovník. Člověk, co mě měl chránit. Bolelo to opravdu hodně. Ještě teď si vzpomínám na pach spáleného masa. Dnes už chápu, že to bylo pro moje dobro, ale i tak ho kvůli tomu trochu nesnáším.

„Nepřeháněj. Už léta jsem nikoho nepodnítila,“ opáčím.

Přesto má pravdu. Když se to stane, většinou to nečekám. V průběhu let jsme usilovně trénovali, abych se tu schopnost naučila ovládnout, ale vždy bez výsledku. Nedokážu ani říct, jak to dělám. Poprvé jsem Jima podnítila v sedmi. Předtím jsme trénovali hodiny, dny a měsíce na našem palouku. Každé ráno jsme si sedli naproti sobě, on položil do trávy nůž a poručil mi, abych otevřela cestu, napojila se a dostala se mu do hlavy. Pak jsem ho měla přimět, aby ten nůž zvedl. Aby ho zvedl a řízl se do dlaně.

„Znovu, Wren,“ rozkázal mi to ráno.

Zkusila jsem to. Zkoušela jsem to znovu a znovu. *Zvedni ten nůž, zvedni ten nůž*. Ale jeho ruka se ani nepohnula.

Nakonec jsem začala fňukat. „Já už nechci. Prosím.“

„Musíš. Musíš se tuhle schopnost naučit ovládat.“

„Ale proč?“

„Protože jestli zjistí, že ji máš, tak tě zabijou.“ Jim si nikdy nebral servítky, ani když mluvil s vystrašenou malou holkou. „Zkus to říct nahlas,“ poradil mi. „Slyšel jsem, že to občas pomáhá.“

Poctivě jsem odříkávala: „Zvedni ten nůž, zvedni ten nůž…“

Znovu a znovu. Byla jsem tak otrávená a naštvaná z toho neustálého a marného trénování, v hlavě mi hučelo čím dál víc, až mě nakonec zaplavil příval energie a –

Jim zvedl nůž a řízl se do dlaně. Tolik mě to vyděsilo, že jsem vběhla do chaty a nevyšla ven několik hodin.

„Pořád chceš jet v týdnu do Zóny T?“

Zeptala jsem se, abych změnila téma. Už mám těch přednášek dost. Dostávám minimálně jednu denně a dneska jsme si ji odškrtli už ráno, když mi vynadal, že jsem Kelley nevykydala stání.

„Nejspíš pozítří. Dej mi vědět, kdybys něco potřebovala vzít, až tam budu."

„Dám, díky. A opovaž se odjet bez rozloučení."

„To už nikdy," poznamená nevrle a veškeré podráždění, které ve mně svou přednáškou vzbudil, se rázem rozplyne.

Když mi bylo deset, zmizel kvůli jedné povstalecké misi. Jen tak se sebral a odešel, aniž by cokoli řekl. Poslal Tanina tátu, aby se o mě postaral, a když se vrátil o deset dní později, neměl absolutního šajna, proč bych se na něj asi tak mohla zlobit. Poté co jsem na něj celý den nepromluvila, mi slíbil, že už nikdy neodejde bez rozloučení.

Jim je tvrďák, ale já vím, že mě má rád. Jsem si jistá, že takhle si svůj život nepředstavoval. Před patnácti lety se z třicetiletého velícího plukovníka stal pronásledovaný dezertér, kterému byla svěřena bezpečnost pětiletého dítěte. Musel se všeho vzdát. Kariéry, domova i přátel. Ale udělal to. Pro mě.

„Tak jo, jdu spát." Vstane z křesla. „Dobrou, střízlíku."

To něžné oslovení mě přinutí k úsměvu. „Dobrou noc."

V pokoji se umyju a lehnu si. Neusínám s myšlenkou na vojáka, s nímž jsem strávila večer, ale na toho sprostého cizince z hostince.

• • •

Za rozbřesku vyrazím do stáje, abych osedlala svou milovanou appaloosu. Mohla bych to vzít off-roadem, což by bylo i rychlejší, ale čas strávený s Kelley si skutečně užívám.

„Ahoj krásko," pozdravím jemně a přejedu jí rukou po skvrnitém hřbetě. Má nádherné hnědo-bílé zbarvení a v hlubokých očích se jí odráží můj úsměv. „Pojedeme opravit ohradník?"

Kelley zařehtá. Beru to jako ano, nasednu a otěže držím volně v rukou, zatímco míříme ze stájí směrem ke stezce.

Na farmaření jsou nejhorší ty nudné práce. Ačkoli bych si to moc přála, tak netrávím všechen čas ježděním na Kelley a plavením v potoce. Jsem až po uši zahrabaná v krmení zvířat, kydání hnoje a plnění žlabů na vodu. A to jsou ještě ty *zábavnější* povinnosti. Opravování přetržených drátů patří k mým nejméně oblíbeným úkolům, třebaže

je jedním z těch nejdůležitějších. Ohradník drží krávy uvnitř a predátory venku.

Vjedeme s Kelley na severní pastvinu, kde sesednu a nechám ji pást, zatímco hledám tu poničenou část ohradníku, o níž mi pověděl strejda. Rychle se pustím do opravy a pomocí napínáku natáhnu dva rozdělené kusy drátu, abych je mohla znovu spojit. Zbytek dopoledne trávím kontrolou okolních sloupků s dráty, abych věděla jistě, že se na pastvinu nedostane žádný bílý kojot, kterému by se zachtělo terorizovat naše stádo.

Zrovna když si sundávám tlusté pracovní rukavice, pokusí se se mnou spojit strejda Jim. O vteřinu později se mi hlavou rozezní jeho varování.

„*Nevracej se do domu. Drž se dál.*“

Ztuhnu. „*Proč? Co se děje?*“

„*Je tu Velení*,“ odpoví ponuře.

Tep mi okamžitě vystřelí. Co u nás Velení pohledává? Před inspekcí dávají vždycky vědět.

Běžím ke Kelley a snažím se spojit s Tanou, ale nenechá mě. Buď spí, je mrtvá, nebo mě ignoruje. Vsadím se, že spí. Včera byla slušně ožralá.

„*Strejdo Jime? Jsi v pohodě? Jedu zpátky.*“

„*Na to zapomeň. Nevracej se.*“

No jasně.

Vyšvihnu se do sedla a zamlaskám na Kelley, aby vyrazila. Rozbíhá se pomalu, tak zatlačím lýtky, aby se dala do cvalu.

Nevracíme se stejnou cestou, tam by nás bylo až moc dobře vidět. Vezmeme to horem a zastavíme na skalnatém výběžku vysoko nad jižní pastvinou, kde se právě pase stádo. Z tohohle místa mám na dům skvělý výhled. Je ještě pár set metrů daleko, ale modi mají ostříží zrak. Nepotřebujeme žádné otravné serepetičky, žádné brýle.

Sesednu, doplazím se na konec skály a zahledím se směrem k domu. Vidím náklaďáky. Dva z nich mají na olivově zelených dveřích černo-stříbrné znaky Velení. Jakmile zahlédnu strejdu Jima, poleje mě ledový pot.

Má na sobě flanelovou košili s dlouhým rukávem a své oblíbené vybledlé džíny. Klečí v hlíně, kovbojský klobouk pohozený o pár metrů

dál. Muž v uniformě s důstojnickou nášivkou na pravém rukávu tiskne strejdovi k čelu hlaveň pistole.

„*Vidím vás. Proč jsou tady?*“ Hlas se mi třese stejně jako ruce.

„*Přišli se podívat, jak střílíš.*“

Div neomdlím. Tohle se děje kvůli mně?

Přelétnu pohledem vojáky. Za důstojníkem stojí čtyři další. Vypadají jako vytesaní z kamene. Zvedne se mi žaludek, když mezi nimi zahlédnu i Jordana.

Je to moje chyba. Můžu za to. Když jsem včera vystřelila tu nemožnou ránu, přitáhla jsem na sebe pozornost a teď tu Velení drží strejdovi zbraň u hlavy.

Mám pušku. Mohla bych je sejmout. Zastřelit. Ale přepadne mě zoufalství, protože není reálné, abych zabila všech pět, aniž by minimálně jeden z nich Jimovi neprohnal kulku hlavou.

„*Co mám dělat?*“

„*Seber se a najdi Griffa*,“ přikáže mi, zatímco jeho dlouhé rukávy zakrývají, že se mnou mluví. „*On se o tebe postará.*“

Zoufale polknu, když voják volnou rukou popadne strejdu Jima za pramen jeho po ramena dlouhých vlasů. Zakloní mu hlavu a s úšklebkem ze sebe vysype několik slov. Vím, co ten výraz v jeho chladných očích znamená. Ta tvář, řeč těla… Všechno to naznačuje jediné: poznal strejdu.

Třesou se mi ruce a znovu se spojím s Jimem.

„*Ví, že jsi Julian Ash?*“

„*Jo.*“

To jsou strejdova poslední slova, než ho nacpou do náklaďáku a odvezou pryč.

KAPITOLA TŘETÍ

„Tano! Mají Jima.“

Poprvé za celé dopoledne mi odpoví.

„Kdo?“ zeptá se vyděšeně.

„Velení. Proč jsi nám nedala echo?“

Tana tvoří první obrannou linii mezi námi a Velením, protože každá jednotka, která se k nám chce dostat, nejprve zastaví v Hamlettu, kde se musí ohlásit dozorci. Jedině díky tomuhle systému jsme zvládli Jima tak dlouho ukrývat. Prostřednictvím Taniných projekcí jsme vždy zjistili, zda se Jim musí schovat. Kdykoli vojáci přijeli do vesnice, promítla nám jejich obličeje, a pokud byl Jimovi aspoň jeden z nich povědomý, odjel do hor, zatímco já jsem sklesle informovala vojáky o tom, že strejda je se stádem na pastvinách a bude se vracet až ráno. Fungovalo to skvěle. Až dodnes.

„Spala jsem. V životě jsem neměla takovou kocovinu. Každopádně mě ani nenapadlo, že by mohli udělat inspekci o víkendu.“

Protože tohle nebyla inspekce. Přijeli sem jen proto, aby mě viděli střílet. Protože jsem kráva, co vystřelila před vojákem.

Způsobila jsem to já.

„Už odjeli, ale jeden chlápek tu zůstal. Nejspíš čeká na mě.“

„Nemůžeš se tam vrátit.“

„Ne asi. Přesunu se za vámi. Půjdu tunelem.“

„Dám vědět tátovi.“

Přeruším spojení a naskočím zpět do sedla. Na svižné cestě k přístřešku v severním průsmyku mě pohání naprostá panika. Naštěstí se nepotřebuju vrátit do domu. Se strejdou Jimem se přímo topíme v nouzových plánech.

V zadní části dřevěného přístřešku jsou padací dveře, které klikou otevřu a odhalím kovovou rampu pod nimi. Skrčím se a sjedu po rampě dolů až do zaprášeného koutu, kde jsme schovali motorku. Skrýš není o moc vyšší než mašina, takže se musím krčit, když ji spolu s plátěnou taškou tlačím nahoru. Zkontroluju, zda je solární baterie dost nabitá. V tašce jsou pro jistotu schované náhradní.

Venku si ostražitě prohlížím blížící se šedou stěnu mraků. Snad to není nějaká hrozivá předzvěst. Odtrhnu pohled od tmavnoucího nebe a přejedu Kelley rukou po drsné hřívě.

„Jdi domů, holka."

Poplácám ji po zadku a ona odběhne. Cestu domů zná. Jen doufám, že ten voják u domu nebude mít náladu hrát si na odstřelovače. Jestli zabije moji klisnu, tak si ho najdu, provrtám mu díru do hlavy a pak ulovím i jeho duši, aby nikdy nedošel klidu.

Do vesnice jedu po vedlejších cestách a motorku schovám v kovové boudě za malým cihlovým domem, jehož majitelé před několika lety zemřeli. Dům zatím nikomu nepřidělili, takže zůstává od té doby opuštěný. Bouda slouží jako úschovna pro síť; příhodně se totiž nachází méně než padesát metrů od hranice lesa.

Zaslechnu to, zrovna když se chystám vyjít z boudy. Tiché mechanické bzučení, které připomíná kmitání křídel kolibříků. Tedy za předpokladu, že by kolibříci měli křídla z kovu.

Sledovací dron.

Se srdcem až v krku se uvnitř přikrčím a přitisknu ke zdi. Sledovací kamery jsou v zónách všudypřítomné a jejich upřený pohled nás nenechává zapomenout na neustálý dohled Společnosti. Koutkem oka zaznamenám nevyzpytatelné pohyby dronu, který se nyní vznáší u špinavého okna v zadní části kůlny. Drony však takhle blízko u Hamlettu většinou nebývají. Jsme malá bezvýznamná vesnice. Skoro nestojíme za pozornost.

To kvůli mně.

Ignoruju divoké bušení srdce a čekám, až bude dron z doslechu. Pak udělám nejistý krok a vykouknu ze dveří. Málem se mi podlomí nohy úlevou, když zahlédnu šedou šmouhu, jak se bzučením mizí v dáli.

Musím vyrazit, a to hned.

Nečekám už ani vteřinu a vyběhnu směrem k lesu.

Kdysi dávno, během extrémně vypjaté politické situace, někdo pod těmito lesy vybudoval systém tunelů. Zůstává ironií osudu, že se jedná o tunely primů. Protože ve výsledku nezáleží na tom, kdo zemi zrovna vede. Všichni jsou to blbci. Před Generálem Reddenem stál v čele prezident Severn, mod, jenž věřil, že jsme nová, nadřazená rasa. Po desetiletích útlaku se za podpory svých následovníků rozhodl, že udělá nejlépe, když to primům oplatí stejnou měrou. Blázni. Z představy, že je jedna skupina lepší než druhá nikdy nic dobrého nevzejde. Generála Merricka Reddena nemůžu vystát, ale nechovám nenávist vůči všem primům. Existují mezi nimi i dobří lidé.

Třeba ten, co na mě čeká na konci tunelu. Tanin otec Griff není modifikovaný jako jeho dcera. Ale je vůči Taně i síti loajální.

„Tana mi řekla, co se stalo," hlesne Griff a sehne se, aby mě mohl obejmout. Je to chlap jako hora, s vyholenou hlavou a hustým plnovousem, jehož vřelá náruč mi přináší pocit bezpečí. „Jsi v pořádku? Mluvila jsi s ním?"

„Ne. Nenechá mě napojit."

Vzrůstají ve mně obavy. Jim možná drží naše spojení zavřené, protože si myslí, že mě tím chrání. Ale taky to může znamenat něco jiného. Něco horšího. Třeba že je v bezvědomí.

Nebo mrtvý.

Ne. To nehrozí. Při pokusech o napojení stále vnímám jeho energii. Pořád cítím to vlákno spojující naše mysli. Jim mi jednou prozradil, že když někdo zemře, ztratí se s ním i tahle energie. Už je neucítíte.

A já ho pořád sakra cítím.

„Víš, kam ho vezou?" zeptá se Griff.

„Předpokládám, že do města. Jeden důstojník ho poznal. Ví, že je to dezertér z Velení." Krk mi svírá panika. „Zabijou ho."

„Třeba ne. Mohli by ho poslat do tábora."

Strejda Jim by si radši podřezal žíly, než aby se z něj stal pracovní otrok Společnosti.

„Před domem na mě čeká voják. Budou se mnou chtít mluvit."

„To každopádně. Tak tě odsud dostaneme. Síť má v Esku bezpečný úkryt. Můžeme začít tam a pak se přesouvat směrem na jih."

„V žádným případě. Nikam nezdrhnu. Pojedu do města zachránit Jima."

„Wren," naléhá pevným hlasem. „To nepřipadá v úvahu, rozumíš? Kdyby Jima věznili v pracovním táboře, tak by se ho síť určitě pokusila zachránit. Ale jestli ho skutečně odvezli do Sancta, půjde k soudu."

Soud představuje na Kontinentu jediný orgán spravedlnosti, jenž se skládá z malé rady mužů a žen, kteří rozhodují o osudu obviněného. Obvykle se tak děje okamžitě a s minimem podkladů. Každého, kdo je shledán vinným, odsoudí k trestu smrti nebo nuceným pracím. Z doslechu vím, že soud viníky osvobozuje pouze tehdy, pokud jsou loajálními podporovateli Generála. Tihle stoupenci dostanou jen přes prsty a k tomu pokárání ve stylu: *ať už se to znova nestane.*

„Na tom nesejde." Zavrtím zarputile hlavou. „Jedu do města, ať se ti to líbí, nebo ne. Ty se rozhodni, jestli mi s tím pomůžeš, jinak se zařídím sama."

Griff si povzdechne. „Kontaktuju síť."

• • •

Povstání mi zajistilo volnočasovou propustku a lístek na nejbližší rychlostní vlak do Sancta. Když mi na nádraží snímají otisk prstu, drásá mi to nervy, protože jeden z našich kontaktů ze sítě odhalil, že moje ID bylo v systému označeno jako rizikové. Naštěstí se Povstání v průběhu let podařilo úspěšně infiltrovat všechny úrovně Velení včetně rozvědky. Deset minut před nástupem do vlaku se naše spojka nabourala do systému a odstranila rizikové označení. Provedla to pod záminkou poruchy systému a upozornila nás, že se vše za šest hodin obnoví. To mi poskytne dostatek času, abych se dostala do města. Jakmile se tam ocitnu, označení se vrátí já budu zase riziková osoba. Což znamená držet se za každou cenu v ústraní.

I přes ujištění, že je moje ID dočasně bezproblémové, jsem stále nervózní, když mě po nástupu do vlaku skenují podruhé. Jedná se

o běžný postup, stejně jako v případě žádosti, abych přitiskla palec na obrazovku průvodčího.

Pár desítek let zpátky někdo z vlády navrhl, aby se zavedl ostřejší způsob ověřování totožnosti: podkožní mikročipy. Jenomže tyhle čipy nefungovaly na modifikovaných, a navíc je něco v přirozených elektrických impulzech lidského těla zkratovalo i u primů. Nebyla to spolehlivá metoda, a tak celý projekt zrušili.

Najdu si prázdné místečko v poslední řadě prostředního vozu. Bez pušky si připadám nahá. Popravdě bych v tuhle chvíli vraždila i za tupý vystřelovák, ale nosit zbraně do civilního vlaku zkrátka nelze. Jen při vstupu na nádraží procházíte dvěma bezpečnostními kontrolami. Dívám se dolů a předstírám, že si čtu na komunikátoru. Mám co dělat, abych si celé čtyři hodiny jízdy netrpělivě nepodupávala. Velení Jima nejspíš přepravilo letadlem, ne vlakem. Možná že už u soudu byl. Všechny pokusy o telepatickou komunikaci i nadále odmítá. Buď se nechce spojit schválně, nebo nemůže.

Myšlenky mi plynou hlavou a přelévají se ve vzpomínky. V jednu konkrétní. Vybavím si den, kdy mě strejda Jim naučil napojit se myslí na tu jeho. Pár týdnů poté, co jsme utekli z města, mě posadil na palouk před naší chatou v Černozemí a přikázal mi, abych zavřela oči. Abych si představila, že moje mysl je rozlehlý prázdný prostor.

„Lidi jako my pohání energie," začal, jako by snad pětileté dítě bylo schopné ten koncept pochopit. „Ale mozek tu energii nevidí, takže vytváří obrazy, které ji představují. Chápeš, jak to myslím?"

„Ne," odpověděla jsem mrzutě.

Povzdechl si. „Já ti to ukážu."

Jeho hlas zněl téměř hypnoticky, když mi poručil, abych znovu zavřela oči, a potom mi ukázal, jak najít cestu k napojení.

„Nic než temnota, Wren. Nevidíš nic kromě stříbrného lana. Vidíš to lano?"

„Jo."

„Tak. Představ si, že se to lano před tebou natahuje. A na jeho úplném konci září stříbrné světlo. Vidíš ho? Dobře. Teď se sehneš, zvedneš to lano a pořádně ho chytneš. To je ta cesta, jasný? Od toho lana ke světlu. Po téhle cestě musíš jít."

„Jít kam?“ zeptala jsem se zmateně.

„Do mojí mysli,“ odpověděl. „Jsi u toho světla? Velmi dobře. Co cítíš teď?“

Vyšlo ze mě tiché zakňučení. „Mně se to nelíbí. Je to… těžký. Bolí mě z toho hlava.“

„Vnímáš, jak narůstá tlak. To je štít, co mě před tebou chrání. Zkus si ten štít představit. Vypadá jako kovová stěna, ne? Silná ocel.“

„Jo.“

„Takže…“

„A ve vzduchu se vznáší zlatý třpytky. To je pěkný.“

Nepromluvil tak dlouho, že jsem otevřela oči. Vraštil na mě tvář. Znepokojeně. Ale jakmile jsme se střetli pohledem, rychle pokývl a vrátil se k lekci.

„Příště tě naučím, jak najít ve štítu praskliny. Ale teď ten svůj trochu spustím, abychom mohli trénovat. Zavři zase oči. Vykroč do toho stříbrnýho světla.“

Udělala jsem, co mi řekl, a on náhle zaklel, což mě zaskočilo. Otevřela jsem oči právě včas, abych viděla, jak si masíruje zátylek.

„To nic,“ ujistil mě, hned jak si všiml mého znepokojení. „Pokračujeme. Teď jsi v mojí hlavě. Cítím tě tam. Nechávej oči zavřené, Wren. Takže… Nejdůležitější věc, kterou si musíš o nás modifikovaných zapamatovat, je, že naše mysl má dvě frekvence.“

„Co je to frekvence?“ zamumlala jsem s pevně stisknutými víčky.

„No… Něco jako…“ Zarazil se. „Vlny oceánu. Jedna vlna vydává aktivní energii, ta je na mluvení. Druhá pasivní, ta je na poslouchání. Pokud se přes něčí štít dostaneš do mysli, jako první uvidíš otevřené dveře. Za nimi se nachází černý vlny a snaží se tě vytlačit. Vidíš je, střízlíku?“

„Jo.“

„Dobře.“

„Co je na konci té chodby?“ přeruším ho.

Další dlouhé ticho.

Odkašlal si. „Na tom teď nesejde. Soustřeď se na ty černý vlny. Pokus se skrz ně dostat až tam, kde se začnou rozplývat, a pak mi řekni, co slyšíš.

Vzpomínám si, že jsem se soustředila tak usilovně, až mi začalo cukat ve víčku. Jim nepředpokládal, že by se mi to povedlo napoprvé. Většině dětí to trvá. Takže ho očividně vykolejilo, když jsem se protáhla až za vlny pasivní energie, které se mě snažily vypudit. Přímo jsem zářila nadšením.

„Jsi na mě hrdý." Kousla jsem se do rtu ve snaze uslyšet víc z jeho myšlenek. „Jsi…"

Moje radost se vytratila.

„Máš ze mě strach," řekla jsem.

„Ne," opravil mě Jim drsně. „Nemám strach z tebe. Mám strach o tebe, střízlíku."

Tehdy jsem nechápala, co tím myslel.

Odkašlal si. „Dobrá. Tak takhle se čte něčí mysl. Teď se vrať dveřmi zpátky a běž směrem k té chodbě, kterou jsi předtím viděla. Následuj vlnu aktivní energie. To je tvoje druhá frekvence. Tady si vytvoříme napojení, abychom spolu mohli mluvit telepaticky."

„Telepapicky?"

„Telepaticky. To znamená, že si spolu budeme povídat jen v hlavě. Jakmile si vytvoříme napojení, uslyšíme se, i když budu daleko nebo budu používat štít. Pokud dostaneš chuť si promluvit, vystačí, aby ses naladila na tuhle frekvenci, následovala mou energii a pak mi zaklepala štít. Tak se zeptáš, jestli se můžeme spojit. Popovídat si."

Pořád jsem zůstávala rozrušená kvůli tomu, co mi řekl předtím – že má o mě strach –, ale přinutila jsem se to hodit za hlavu a soustředit se na lekci. Viděla jsem, že na strejdu Jima zapůsobilo, jak snadno mi to všechno šlo. Nicméně jakmile jsme do našich lekcí zahrnuli štítování a projekce, tak už se ničemu nedivil.

• • •

Konečně přijíždíme na nádraží a já jsem napjatá jako struna. Vystřelím z vlaku a spojím se s Polly, svou obvyklou spojkou.

„Jsem tady."

„Kontakty na tebe čekají venku. Ona je primus. Černé tričko, zelená kšiltovka. Tvůj tichý kontakt se jmenuje Declan. Bude tvoje spojka."

Opustím stanici a opatrně přistoupím k ženě v zelené kšiltovce, zatímco se snažím potlačit paranoidní představu, že nás všichni pozorují.

„Je mrtvý?“ zeptám se namísto pozdravu.

„Ještě ne,“ zní odpověď.

Bledá černovlasá třicátnice se mi představí jako Faye a dovede mě k přistavenému autu v příjezdové zóně. Muž za volantem má tmavou pleť a pronikavý pohled. Když se vsoukám na zadní sedadlo, otočí se, aby na mě pokývl.

„*Ty jsi můj tichý kontakt v Sanctu? Declan?*“

Vypadá polekaně. „Jaks to udělala?“

„Co?“

„Jak ses tak rychle napojila.“

Nakrčím čelo. „Zas tak rychlý to nebylo.“ Až na to, že asi bylo. V jednom kuse zapomínám, že ne všichni mají tak silné schopnosti jako já. Nebo tak hojné.

Declan na mě upře pronikavé oči, jako by posuzoval moje schopnosti, mou cenu. Znervózňuje mě tím. Když se nakonec otočí, projede kontrolním stanovištěm a zamíří pryč z nádraží.

„Julian Ash byl před dvěma hodinami předvolán před soud,“ informuje mě Faye. „Shledali ho vinným ze zrady a zatajování.“

Překvapeně na ni pohlédnu. „Zatajování? Oni zjistili, že je modifikovaný? Jak?“

„K soudu se nedávno přidala Jayde Valencová.“

Zhluboka se nadechnu. Žádné další vysvětlování není třeba. Valencová proslula jako bezesporu nejschopnější čtenářka mysli na celém Kontinentu. Tahle věrná stoupenkyně primů, která podrazila všechny mody, už více než deset let vykonává službu coby pravá ruka Generála Reddena. Pro Společnost začala pracovat v pouhých sedmnácti letech a proslýchá se, že je chladnokrevná a vysoce inteligentní. Mě ale nejvíc znepokojuje její schopnost proniknout téměř jakýmkoli štítem.

Neznám nikoho, kdo by měl silnější štít než můj strejda. Neskutečný kousek, jestli mu dokázala číst myšlenky. A taky děsivý, protože… Co teď ví o mně? Kolik toho z něj dostala? Proto se strejda se mnou

nespojuje? Bojí se, že se Jayde Valencová vrátí a nějakým způsobem odhalí mou identitu?

Potlačím své obavy a soustředím se na to, co mi říká Faye.

„… před popravčí četu má nastoupit zítra ráno."

„Cože?"

„Jeho poprava proběhne zítra v devět."

„To nemůžeme dopustit." Nadechnu se, abych se uklidnila. „Síť zorganizuje záchrannou misi, že jo?"

„Ne," odpoví mi Declan z předního sedadla. Zřejmě vyniká v empatii.

„Jak to myslíš, že ne? Je to jeden z vašich nejdůležitějších agentů!"

Naše pohledy se střetnou ve zpětném zrcátku. „Ne. To není."

Ztuhnu. „Co tím chceš, do prdele, říct?"

„Přesně to, co říkám. Posledních patnáct let žil v utajení a už před lety byl kompromitován. Jak by mohl znamenat přínos, když stále zůstává naživu dost primů, co si pamatují, jak vypadá? Nemůžeme ho poslat do žádných zásadních operací."

„To není pravda," protestuju chabě. Protože Declan se nemýlí, v ničem. Nicméně…

Je to, sakra, můj strejda.

„Pořád je to mod," pokračuju. „A my svý lidi zachraňujeme."

„Nahoře se o tom radili celý den," odpoví Faye. „Kdyby existoval způsob, jak ho zachránit, tak by neváhali. Ale riziko se zdá příliš velké."

„Jaký má potom tahle síť smysl, pokud nehodlá podstoupit riziko pro záchranu modů? Vyšlete toho svého dokonalého pilota, ať něco vybombarduje a odvede tak pozornost, zatímco dostaneme Jima ven."

„A kolik civilistů přitom sejme?" opáčí Declan. „V každém případě nemáme bombardérů nazbyt a Grayson Blake je pro nás až moc důležitý, toho nemůžeme ohrozit. Nikdo z vedení Blakeovi nedovolí, aby dopoledne přelétl nad velitelskou základnou, to je prakticky sebevražda."

„Tak k čemu je, kurva, dobrý?" zabručím. Přitom už téměř dva roky slýchám o podlých činech tohohle špičkového pilota.

Faye se na mě soucitně zadívá, ale ani ona, ani Declan neustupují ze svého přesvědčení, že Jim je zcela postradatelný.

„O Juliana Ashe tady nejde," řekne Declan. „Jde o tebe. Vaše vesnice i zóna se teď hemží vojáky. Máš štěstí, že tě Griff dostal pryč, když se naskytla příležitost. Naším jediným úkolem je dostat tě do bezpečného úkrytu, kde zůstaneš schovaná, dokud ti nezajistíme novou identitu." Nesouhlasně zamlaská. „Bylo by snazší, kdybys souhlasila s úkrytem v zónách, a ne v Sanctu, ale…"

„Já sem nepřijela kvůli bezpečí. Přijela jsem zachránit strejdu."

Declan nehne brvou. „Julian Ash se už zachránit nedá. Soustřeď se na sebe."

Zachvátí mě frustrace. Proč se víc nezajímají o Jima? Kdy jsme se pro naše vůdce stali postradatelnými?

V zoufalství se spojím s Tanou.

„Jima mají zítra popravit a síť ho odmítá zachránit."

„Já vím. Polly mi to zrovna řekla." Následuje krátká odmlka. *„Wren, ať už se ti hlavou honí cokoli…"*

„Spíš se mi tam nehoní vůbec nic."

Fakt. Nemám žádný plán. A bezpečně vím jedině to, že jsem na nejnebezpečnějším místě na celém Kontinentu, nemám zbraň, moje ID v systému označili jako rizikové a strejdu co nevidět zastřelí.

Představím si všemožné scénáře. Velitelská popravčí četa slouží na Jižním náměstí, volně přístupném prostranství přímo v areálu základny. Popravy se konají vždy veřejně a všichni občané jsou vyzváni, aby se jich zúčastnili. Většina publika si to užívá. Což není tak zvrácené, jak by se na první pohled mohlo zdát. Podle starých učebnic si i naši předkové libovali v násilí a krveprolití. Udělali ze smrti podívanou.

Předpokládám, že otevřený přístup na náměstí mi hraje do karet. Mohla bych splynout s davem, dostat se blízko k popravišti a… A pak co? Co přesně bych provedla? Postavila se sama popravčí četě? Potom bych se zázračně vyhnula střelám z osmi pušek, osvobodila strejdu Jima a prostě… odkráčela z vojenské základny?

To nezní moc reálně. Musím vymyslet něco o trochu míň… sebevražedného.

A mám na to asi jenom dvanáct hodin.

KAPITOLA ČTVRTÁ

O pár hodin později ležím v úzké posteli v bezpečném úkrytu, zírám do stropu a přeju si mluvit s Jimem. Zoufale toužím po jeho radě. On by přesně věděl, co udělat. Kdyby to bylo obráceně, znal by způsob, jak mě zachránit, stejně jako mě zachránil před patnácti lety.

Přetočím se na bok, přitáhnu kolena k bradě a koušu se do rtu, abych přestala brečet. Vzpomínám na první týden strávený s Julianem Ashem. Jak byl neurvalý. Děsivý. Jak mi často za něco vynadal, třeba když jsem se přiblížila k fialovému bolehlavu na okraji našeho palouku. *Holka*, vyštěkl vždycky. *Od těchhle kytek se drž dál.* Šlo o první věc, již se mnou probral hned po utáboření: ukázal mi různé hybridní rostliny a vysvětlil mi, které z nich mě mohou zabít a jak. Jinými slovy: *Radši se jim vyhýbej kurevským obloukem.*

Do konce toho prvního týdne mi přirostl k srdci. Nechápejte mě špatně, pořád mě znervózňoval – jeho přísné rozkazy a naprostá absence něhy mi daly zabrat. Ale už jsem se ho nebála. Cítila jsem se s ním v bezpečí.

Doslova mě fascinovaly rozmanité druhy ptáků, kteří na náš palouk přilétali. Jednoho rána jsem viděla, jak se tři takoví pěkní usadili na zkroucené větvi mého oblíbeného stromu. První, druhý, třetí, hezky v řadě. Civěli přímo na mě. Vůbec jsem jim tam nevadila. Naopak vypadali zvědavě.

„Jak se jim říká?“ zeptala jsem se Jima.

Pořádně si ptáky prohlédl a prohlásil: „Salašníci.“

Natáhla jsem k větvi ruku, ale chybělo mi asi půl metru. Otráveně jsem ruku zase svěsila a otočila se k Jimovi. „A jak se říká tobě?“

Zamyslel se. „Můžeš mi říkat strejdo.“

„Ale to nejsi.“

„Tady jo.“

„Ale…“

„To stačí, holka.“

„Já nejsem žádná holka.“ Vystrčila jsem vzdorovitě bradu. „Jmenuju se…“

„Ne,“ přerušil mě. „Nejmenuješ.“ Klekl si a vzal mou odvrácenou hlavu do dlaní. „Tohle jméno musíš zapomenout, jasný? To malé děvče, kterým jsi bývala, je mrtvé. Teď jsi někdo nový.“

„Ale já nechci,“ kňourala jsem, než mě vyrušil nový přírůstek na stromě. „Koukej!“ Ukázala jsem na jednu z níže položených větví. „Jak se říká tomuhle?“

Jim zamžoural na malého světle hnědého ptáka. „Myslím, že je to střízlík.“

„To zní hezky.“

Zvedl obočí. „Tak ti můžu říkat třeba takhle.“

Svraštila jsem nechápavě čelo.

„No nemáš přece ráda, když na tebe volám holka, ne?“

„Protože se tak nejmenuju,“ opáčila jsem kysele.

„Správně. Tak odteď budeš střízlík. Prostě Wren.“

Zamračila jsem se ještě víc. „Jo?“

„Jestli chceš.“

Nakrčila jsem nos a zamyslela se. „A ty bys byl jako strejda?“

„Jo. Já bych byl strejda a ty střízlík.“

I o patnáct let později mu tak pořád říkám. Dodnes je to můj opatrovník a strážce a já pro jeho záchranu nemůžu udělat vůbec nic.

Spolknu knedlík v krku, vyklouznu zpod přikrývek a obleču se. Čas vyrazit.

• • •

Občané žízní po krvi. Cítím to ve vzduchu, napětí by se dalo krájet. A já je kvůli tomu všechny nenávidím.

Za úsvitu jsem se vyplížila z úkrytu. Síť už se mě pravděpodobně snaží najít, ale já vím, jak zůstat v utajení. Koneckonců jsem vyrostla

ve tmě. Jsem stín. Při cestě k západnímu sektoru Sancta, kde se nachází základna Velení, jsem se vyhnula každé hlídce i sledovacímu dronu. Poslední věc, co by mi dneska scházela, by bylo vzbudit podezření nějakého vojáka a nechat si naskenovat palec, zrovna teď, když je moje ID už zase označeno za rizikové.

Chystám se Jima zachránit.

Nevím, jak to udělám. Ale rozhodně ho nenechám zemřít. To odmítám.

Jižní náměstí je spíš jen takový dvorek. Načervenalý hliněný plácek obklopený vysokými kamennými zdmi. Vstupuje se tam párem hrozivých železných bran, střežených vojáky z Cínové jednotky. Ta má společně s Měděnou nejjednodušší výcvikový program a vojáky z ní obvykle přidělují k hlídkám na nižších nebo strážních postech. Ti, co dnes hlídají Jižní náměstí, vypadají mladší než já, každopádně jejich jediným úkolem je šacovat občany proudící branami na ranní podívanou.

Když zcela neozbrojená vstupuju na náměstí, cítím se frustrovaně. Připadám si jako nahá.

Při pohledu na popraviště se mi sevřou vnitřnosti. Na chvíli mám mžitky před očima. Dřevěná plošina se nachází zhruba metr nad zemí a u ní už se mačká shromážděný houf lidí. Kličkuju houstnoucím davem, tu a tam použiju lokty, abych se dostala až do první řady. Za plošinou se tyčí elektrické brány. Za černými mřížemi není vidět nic než tma, ale já vím, že tam začíná tunel vedoucí do útrob základny. Otřu si zpocené dlaně o džíny. Jsem neklidná, čemuž moc nepomáhá ani ustavičné dloubání v hlavě. Declan se se mnou snaží spojit celé ráno. Tana taky. Oba jsem ale pokaždé odmítla.

Nezáleží na tom, jak moc se Tana bojí nebo jak moc musí být Declan naštvaný, že jsem utekla z bezpečného úkrytu. Je mi to prostě jedno. Protože tady jde o Jima. Chlápka, který mi nesčetněkrát zachránil život. A teď nastal čas, abych mu to oplatila. Nějak. Doufám.

Čekání se nedá vydržet. Pětačtyřicet minut přešlapuju a nervózně popocházím na místě, když vtom brána tunelu konečně vrzne a náměstím se rozezní nadšený šepot. Křídla se pomalu otevřou a z temnoty tunelu vyjede velitelský náklaďák.

Zachvátí mě vlna vzteku. Ať si Povstání klidně políbí prdel, když hodlá Jima bez mrknutí obětovat. Bez chlapů jako Julian Ash, kteří se nebojí riskovat život a infiltrovat instituce Velení, by neměli ani polovinu informací. Vypracoval se až na plukovníka. Všechny ty plány, co jim opatřil, všechny zprávy, které v průběhu let ze základny vynesl… A oni se na něj teď vykašlou, protože jsou příliš zbabělí, aby na záchranu jen pomysleli.

Ucítím v hlavě jemné lechtání. Tana se pokouší znovu spojit. Neodpovídám. Určitě si dokáže domyslet, kde zrovna jsem.

Dav zahučí, náměstím se ozývají tlumené hlasy. Z nákladáku vyskočí dva vojáci v uniformách a odeberou se ke korbě vozu.

Jakmile Jima zahlédnu, zastaví se mi srdce.

Nevypadá zas tak špatně, což je úleva. Má na sobě pořád svoje džíny a tílko, jen flanelka zmizela. Spoutané ruce drží před sebou. Na svalnatých pažích a bílém tílku jsou vidět šmouhy od hlíny, ale jinak se zdá být naprosto v pořádku. Žádné modřiny. Ani rozbitý nos. Za to jsem vděčná. Vězní ho od včerejška, takže mohl dopadnout podstatně hůř.

Nejsem si jistá, co jsem vlastně čekala. Možná potlučený obličej? Ale ne, přeji si, aby ho všichni zřetelně viděli. Aby si mohli vychutnat strach a porážku v jeho očích, než se mu do masa zaryjí kulky.

Ale ve chvíli, kdy ho dva muži odtáhnou na plošinu, v něm žádný strach není. Nenutí ho pokleknout. Stojí vzpřímeně, uvolněně, tvář zcela bez výrazu. Až do chvíle, než nepřítomným pohledem přejede publikum a všimne si mě. Teprve pak zareaguje. Nepatrně. Zacuká mu ve tváři a sevře rty.

Poprvé za posledních téměř čtyřiadvacet hodin ucítím povědomé dloubnutí v hlavě.

Zpanikařím, protože co to dělá? Ruce má odhalené, takže všichni uvidí, když…

Ale oni už to vědí, připomenu si a panika se promění v rezignaci.

„Vypadni, Wren. Okamžitě. Tady nemáš co dělat.“

„Nikam nejdu.“

„Monstrum!“ zakřičí někdo z davu.

„Přeběhlík!“

Všichni je spatříme. V ranním slunci jsou sice méně zřetelné než v noci, kdy jeho žíly vytváří zářivé stříbrné mapy, ale vidět jsou. Pulzují. Jako kdyby jimi protékalo tekuté stříbro.

Jim náhle zvrátí hlavu dozadu. Někdo po něm hodil kámen. Cloumá mnou vztek. Kdybych měla pušku, tak už by byl ten hajzl mrtvý.

Velitelští vojáci okamžitě namíří zbraně do publika.

„Stačí!“ zakřičí kterýsi. „Brzo dostane, co si zaslouží.“

„*Jak to zastavíme?*“ ptám se Jima.

„*Nezastavíme. Vážně bys tady neměla být.*“

„*Ne? A kde jinde?*“

Zoufale se rozhlížím kolem. Potřebuju zbraň, ale občané žádné nemají. Ozbrojení jsou pouze vojáci na plošině. Útočné pušky na blízko. Ty by mohly stačit. Jeden z mužů zrovna mluví do komunikátoru. Mohla bych zkusit odvést jeho pozornost a…

„*Ani na to nemysli*,“ napomene mě Jim.

Probodnu ho pohledem. Jeho smířený výraz se mi vůbec nelíbí. Předtím tak nevypadal, ale teď se tváří až poraženecky. Jim není hloupý. Docvaklo mu, že pokud jsem tu sama, tak ho síť nepovažuje za hodného záchrany. A jestli ani on nehledá způsob, jak z toho ven, tak ví, že to nemá smysl.

Z tunelu vyjede další náklaďák.

Dorazila popravčí četa.

Nikdy jsem na popravě nebyla. Ještě aby jo, sakra, vždyť jsem město navštívila všehovšudy dvakrát, aspoň podle toho, co si pamatuju. V obou případech na volnočasovou propustku s Tanou a Griffem. Ale nešlo o volnočasovou aktivitu, nýbrž o povstaleckou misi. A sice tomu říkám mise, ale popravdě jsme jen předali nějaké ukradené komunikátory klukovi, kterému mohlo být sotva třináct a který hned nato vystřelil uličkou pryč. Strejda Jim mi celou dobu nespokojeně bručel v hlavě, měl strašný strach. Do Sancta jezdil výjimečně, protože se bál, aby ho nepoznali – a vida, kam nás ta opatrnost dostala. Patnáct let skrývání a poznají ho doma. Kvůli mně.

Vynakládám veškerou sílu na to, abych se nerozbrečela. Stojí tam se svázanýma rukama, vlasy mu visí přes obličej a žíly z něj dělají zrůdu, za niž ho všichni přítomní považují. A jenom kvůli mně.

Popravčí četa se skládá ze šesti mužů a dvou žen. Všichni oblečení v námořnicky modrých kombinézách vystoupají po schodech a disciplinovaně se seřadí na konci plošiny. Jsem rozčilená. Jednomu z nich, podsaditému mladíkovi s oholenou hlavou, se zableskne v očích něco, co si dokážu vyložit pouze jako nedočkavost. Je z toho nadšený. Ostatní vypadají spíš znuděně. To mě vytočí ještě víc. Ti lidi tam se chystají někoho zastřelit a vypadají znuděně!

„*Wren…*"

V hlavě mi zní Jimovo varování. Musí mu být jasné, jakým směrem se moje myšlenky ubírají.

„*Tohle nedovolím*," zavrčím na něj.

Ale co zmůžu?

Možná by brali výměnu? Mě za Jima?

Pěkně pitomý nápad, protože dva modi v hrsti jsou přirozeně lepší než jeden. Kdybych se prozradila, co nevidět bych tam stála vedle něj a čekala na vlastní dávku kulek. A možná přesně to si i zasloužím vzhledem k tomu, že se před popravčí četu dostal kvůli mně.

„*Musíš jít.*" V jeho hlase slyším smutek.

Zaplavují mě emoce. Přes slzy skoro nevidím. Nenápadně skloním hlavu k rameni, abych si otřela obličej. Snažím se, aby to působilo, jako že se chci podrbat. Tihle lidi mě nemůžou vidět brečet, nesmí si všimnout, že jsem rozrušená.

Žena hned vedle na mě vrhne zvláštní pohled. Má světlé vlasy, jemné rysy a tváře zarudlé vzrušením. Přišla se dvěma dětmi. Malými dětmi. Jako by vyrazili na rodinný výlet. Jako by si zařídili volnočasovou propustku do Zóny B, aby mohli navštívit jedinou zoo na Kontinentu. Jim je zvíře v kleci, jež chovají a vystavují pro pobavení publika. Tu ženu neznám, ale dělá se mi z ní zle.

Jeden voják vystoupí na okraj popraviště. Podle nášivky na levém rameni je to plukovník. Stejná hodnost, jakou měl Jim, když ho moje matka poprosila, aby mě propašoval ze Sancta. Věděla, že by mě nikdy nedokázala ochránit. Už v pěti letech jsem projevovala schopnosti, které se u jiných objeví až ve dvanácti. Strachovala se o mě.

Tu samou hodnost měla vlastně i moje matka, když ji zastřelili za zradu. Zajímalo by mě, jestli se to odehrálo na téhle plošině. Možná

že stála přesně tam, kde stojí Jim. Možná jsou prkna, jichž se dotýká bosými chodidly, pořád nasáklá matčinou krví.

„Juliane Ashi, kontinentální soud vás shledal vinným ze zrady a zatajování." Plukovníkův hlas se rozléhá náměstím. „Z toho důvodu jste byl odsouzen k smrti."

V davu to vzrušeně zahučí. Zvířata.

„Máte nějaká poslední slova?"

Strejda na vojáka hledí s kamenným výrazem. Ale tahle drsnost zdaleka neodpovídá tomu, co slyším ve své hlavě. Když na mě promluví, i přes strejdův chraplák cítím v těch slovech tu největší něhu.

„Miluju tě, Wren. Doufám, že to víš."

Sevře se mi žaludek. Mám pocit, jako by mi někdo mačkal srdce a zarýval ostré drápy do každé jeho dutiny, kvůli čemuž mi ta horká, rozbolavělá hmota v hrudi přímo křičí.

„Ne? Výborně. Na průtahy nás neužije," ušklíbne se plukovník. Potom spolu s jedním vojákem sejdou z plošiny, aby se postavili stranou, a já se celá roztřesu. Strach a hysterie se ve mně zmítají jako ten uvolněný kabel při bouřce na ranči minulý měsíc. Ta věc šlehala vzduchem, až se jiskry odrážely od domu, rozstřikovaly se po verandě a plazily se v trávě. Asi takhle se teď cítím. Jako kabel pod napětím, co se zoufale zmítá a snaží se někde bezpečně spočinout.

Zastavte to, mám sto chutí zakřičet na popravčí četu. *Zastavte to. Nechte ho na pokoji.*

„Zbraně připravit!" zavelí plukovník.

Zvednou zbraně a namíří na Jima. Asi nikdy jsem nezažila větší muka než ve chvíli, kdy Jim sklopí zrak. Nepodíval se na ně. Ani na mě. Vzdal to.

Dejte ty zbraně dolů, chce se mi řvát. *Dejte je dolů. Dejte je dolů.*

Mezi diváky zavládne rozpačité ticho.

Zamrkám.

Polovina čety sklonila zbraně.

Ti, kteří mají stále namířeno, zmateně pohlédnou na své druhy. Jedna z žen, vysoká brunetka, vypadá doslova vyvedená z míry.

Zakrouží ramenem, tělo se jí chvěje. Potom párkrát zavrtí hlavou, jako by se snažila ze sebe něco setřást. Znovu zamíří, zatímco já na ni rozčileně zírám. *Dej tu zbraň dolů, do prdele.*

V tu ránu všech osm pušek směřuje k zemi.

Uvědomím si, že mě slyší. Oni mě slyší! Zalije mě povědomá síla, jako by moje mysl náhle ožila a pukala energií. Tentýž pocit jsem cítila, když jsem poprvé podnítila Jima v Černozemí.

Tehdy mě to natolik polekalo, že jsem spojení přerušila.

To se dnes ale nestane. Nepřestanu. Tentokrát se nenechám vystrašit.

Při pohledu na těch osm vojáků, co mají zabít mého strejdu, mě prostoupí klid.

Zbraně k hlavě, řeknu jim. *Hned*.

Pozoruju je. Ve strnulých tvářích se jim zračí zmatek a strach. Jedině dobře, jen ať cítí to, co cítím já.

Zbraně k hlavě.

Nadechnu se, když vtom mě zničehonic přepadne závrať. Nepatrně se zakymácím. Tohle vyžaduje velké množství mentální energie, víc, než jsem zvyklá.

Všimnu si, jak Jim prudce otočí hlavu do publika a hledá mě. Vidím stříbrný odlesk jeho žil. Hádám, že se se mnou snaží spojit, ale na to v mé hlavě už není místo, protože momentálně mám otevřených osm napojení a snažím se vyslat impulz.

Zvedněte si zbraně k hlavě. Zvedněte si zbraně k hlavě.

Cítím, jak si podněcování vybírá svou daň. Na čele mi vyskočí pot a končetiny mi začínají slábnout. S Jimem mě tahle únava neschvátila. Ale funguje to. Poslouchají. Hlavně pušek se zvedají. Pomalu. Centimetr po centimetru.

„Co to děláte?“ zařve plukovník na svůj oddíl.

Podsaditý mladík, co ještě před chvílí působil nadšeně při představě, že někoho zabije, teď bezmocně zápolí s mým příkazem. Pere se s vlastníma rukama, zatímco ty otáčejí pušku. Po obličeji mu stékají krůpěje potu.

Přitiskněte si hlaveň na čelo. Okamžitě.

„Nemůžu to zastavit,“ hekne. „Někdo mě ovládá!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Stříbrná elita**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.